

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Martiny Kotouček Mikoláškové a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobkyně: **Bc. P. L., LL.M.**
bytem X

proti

žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Policie České republiky**
sídlem Na Baních 1535, 156 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2022, č. j. KRPS-392919-188/ČJ-2014-0100KR-PK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2022, č. j. KRPS-392919-188/ČJ-2014-0100KR-PK, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 1. 3. 2022, č. j. KRPS-392919-172/ČJ-2014-0100VO-RG (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), náměstek ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje pro ekonomiku ve věcech služebního poměru (dále jen „správní orgán I. stupně“)

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

nepřiznal žalobkyni náhradu škody podle § 98 odst. 1 a 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění zákona č. 330/2021 Sb. (dále jen „zákon o služebním poměru“) a dále jí nepřiznal náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě podle § 103 téhož zákona a ani jednorázové odškodnění podle § 105 téhož zákona.

2. Dne 29. 6. 2022 žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobkyně a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
3. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, neboť má za to, že je nicotné, nepřezkoumatelné a nezákonné.

Obsah žaloby

4. Nejprve žalobkyně shrnula své dosavadní působení u policie. První služební úraz utrpěla dne 2. 4. 2001 při dopravní nehodě služebního vozidla (k tomu žalobkyně předkládá tři znalecké posudky). Druhý služební úraz utrpěla dne 21. 6. 2004, při kterém jí byly vykloubeny prsty na obou rukou. Další služební úraz utrpěla dne 28. 9. 2007, při kterém byla napadena agresivním pachatelem, z čehož si odnesla mj. mnohačetné podlitiny a distorzi krční páteře. Po tomto napadení se u žalobkyně poprvé objevily psychické problémy v podobě posttraumatického syndromu. V pracovní neschopnosti byla po dobu 12 měsíců, kdy se léčila na psychiatrii. Po ukončení léčby byla žalobkyně těhotná. Po čerpání mateřské a rodičovské dovolené se žalobkyně vrátila do služby dne 10. 1. 2012. Téhož dne ji nadřízený npor. Bc. A. vyslal na periodickou lékařskou prohlídku. Lékařská prohlídka nebyla dokončena, neboť bylo nutné zajistit zprávy odborných lékařů. Ze sdělení MUDr. K. ze dne 6. 11. 2014 je zřejmé, že dne 10. 1. 2012 nebyly dodány lékařské zprávy odborných lékařů. To dokládá i písemnost personálního odboru žalovaného ze dne 11. 11. 2014. Po návratu z lékařské prohlídky žalobkyně informovala svého nadřízeného, že nemá dokončenou periodickou lékařskou prohlídku, tedy že není schopná služby. I přesto však byla žalobkyně zařazována do služeb, a to na obvodní oddělení pořádkové služby Č., kde žalobkyně vykonávala veškerou činnost služby pořádkové policie (včetně hlídkové služby při nočních službách, zákroků proti osobám pod vlivem alkoholu nebo drog, násilným osobám), dohlížela nad silničním provozem a vykonávala dozorčí službu.
5. Po krátké době se začal zdravotní stav (zejména duševní) žalobkyně zhoršovat. Např. začala trpět tzv. percepční nedoslýchavostí bez fyziologického důvodu. Dne 4. 2. 2014 jí byla diagnostikována oboustranná lehká percepční nedoslýchavost. Dne 29. 9. 2014 byla žalobkyně vyšetřena lékařskou komisí, podle které měla žalobkyně zhoršenou zdravotní klasifikaci „C“ s omezením, že musí nosit při výkonu služby ochranu sluchu. V důsledku toho byla žalobkyně ještě pod větším psychickým tlakem, neboť si ji občané natáčeli a fotografovali, objevilo se video označené jako „*policejní O.*“. Vše vyvrcholilo dne 7. 11. 2014, kdy žalobkyně na oddělení upadla do bezvědomí. Od té doby byla žalobkyně v pracovní neschopnosti a do výkonu služby se již fakticky nevrátila. Dne 21. 7. 2015 byla žalobkyně propuštěna z důvodu nesplnění podmínky osobní (a nakonec) i zdravotní způsobilosti.
6. Žalobkyně požadovala náhradu škody podle § 98 odst. 2 zákona o služebním poměru, nikoliv podle odst. 1. Svůj nárok opírá o to, že služební funkcionář porušil § 88 písm. e) zákona o služebním poměru, neboť žalobkyně neměla po návratu z rodičovské dovolené vykonávat službu bez platné lékařské prohlídky o zdravotní způsobilosti. Správní orgány

uvedly, že je chybou žalobkyně, že nastoupila do služby dle rozkazů nadřízených a porušila § 92 odst. 3 písm. d) a g) zákona o služebním poměru. Tuto argumentaci však žalobkyně považuje za zavádějící. Služební funkcionář věděl, resp. alespoň měl vědět, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro zařazení do výkonu služby. Ustanovení § 92 odst. 3 písm. d) zákona o služebním poměru nadto dopadá pouze na situace nastalé při výkonu služby. Stejně tak je absurdní výklad § 92 odst. 3 písm. g) zákona o služebním poměru, neboť služební funkcionář stanoví, kdy se má příslušník podrobit ověření zdravotní způsobilosti. Žalobkyně přitom měla vždy zájem účastnit se lékařských prohlídek. Správní orgány v této souvislosti nevzaly v potaz, že poslední periodická lékařská prohlídka byla provedena dne 19. 12. 2005 a poté následovala až mimořádná lékařská prohlídka dne 29. 9. 2014. Žalobkyně přitom prokazatelně dne 10. 1. 2012 nastoupila do výkonu služby.

7. Ve vztahu k náhradám škody podle § 103 a § 105 zákona o služebním poměru (byť původně nebyly obsahem návrhu žalobkyně) žalobkyně namítla, že správní orgány nepřihlédly k podkladům, které její nárok prokazují. Správní orgány nepřihlédly ke znaleckému posudku doc. MUDr. E. H., CSc., MBA, ze dne 30. 9. 2016 a 31. 1. 2020, přiznání invalidního důchodu v I. stupni dne 9. 2. 2016 ani posudku o invaliditě ze dne 17. 4. 2020. Žalovaný dospěl k závěru, že zdravotní a psychický stav v době propuštění ze služebního poměru neměl souvislost s výkonem služby. Všechny úrazy, napadení i poslední upadnutí do bezvědomí však nastalo v době výkonu služby. Naopak dle žalobkyně existuje příčinná souvislost mezi výše uvedenými negativními událostmi, následkem (poškozením zdraví) a důsledkem, kterým bylo propuštění ze služebního poměru.
8. Náhrada škody podle § 98, § 103 i § 105 zákona o služebním poměru je založena na objektivní odpovědnosti. V té souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Krajského soudu v Praze (správně Obvodního soudu pro Prahu 5, *pozn. soudu*) ze dne 9. 3. 2017, č. j. 25 C 147/2015-188, kterým bylo prokázáno, že npor. Bc. A. je neschopný vést oddělení. Žalovaný se měl primárně zaměřit na to, zda bezpečnostní sbor pochybil, když umožnil žalobkyni vykonávat službu bez lékařské prohlídky a nad limity jejího zdravotního a duševního stavu. Žalovaný měl rovněž vyhodnotit, zda nebylo možné zabránit rozvinutí závažného zdravotního stavu žalobkyně, pokud by byly provedeny řádné lékařské prohlídky a další odborná vyšetření. Žalobkyně by tak ani nemusela být propuštěná ze služebního poměru, ale mohla být (nejlépe již v době návratu z rodičovské dovolené) zařazena na jiné služební místo, které neklade tak vysoké nároky na tělesný a duševní stav.
9. Žalobkyně dále namítla nicotnost napadeného rozhodnutí, neboť jej vydal správní orgán shodný se správním orgánem I. stupně. Žalovaný jako monokratický správní orgán je sice oprávněn pověřit vedením řízení ve věcech služebního poměru i svého zástupce, např. v tomto řízení svého náměstka (správní orgán I. stupně). Náměstek sice na základě pověření přebírá pravomoc rozhodovat ve věcech služebního poměru za krajského ředitele, ale nestává se novým monokratickým správním orgánem. Jednání zástupce je vždy považováno za jednání ředitele samotného. Krajský ředitel se pověřením svého zástupce nemůže zbavit své pravomoci, která mu je svěřena zákonem. Namítla v této souvislosti i podjatost žalovaného. Náměstek ředitele totiž podléhá pokynům ředitele. Řízení o odvolání tedy nebyl oprávněn rozhodovat krajský ředitel, neboť rozhodnutí jeho náměstka je rozhodnutím jeho samotného, tedy totožného správního orgánu. V té souvislosti odkázala žalobkyně na rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 11. 9. 2017 (příloha č. 20) a ze dne 4. 6. 2015 (příloha č. 24), dále na rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 8. 2019, č. j. 48 A 108/2017-33, a na nález Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 1/19,

k systémové podjatosti. Žalovaný přitom rozhoduje ve správním řízení o náhradě škody, která přímo vznikla jeho vlastním pochybením, resp. pochybením pracovníků oddělení, kteří podléhají jeho vedení a pravomoci.

Obsah vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl žalobu zamítnout. Kromě namítané nicotnosti a podjatosti žalovaného totiž žalobkyně nikterak netvrdí, v čem konkrétně spatřuje pochybení při rozhodování.
11. Žalovaný nejprve shrnul okolnosti propuštění žalobkyně ze služebního poměru a detailně popsal dosavadní průběh řízení, zejm. okolnosti jeho přerušení kvůli soudnímu řízení o propuštění žalobkyně ze služebního poměru. Dále uvedl, že nesouhlasí s chaotickou a neustále se opakující snahou žalobkyně dávat do souvislosti vzniklé zdravotní problémy s výkonem služby. Žalobkyně se soustavně snaží tvrdit, že škoda na zdraví (porucha přizpůsobení) jí vznikla v souvislosti s tím, že vykonávala službu bez platného lékařského posudku o zdravotní způsobilosti a že vznik jejích psychických problémů má souvislost s některým z utrpených služebních úrazů. Žalobkyně spojuje následky poškození zdraví, včetně psychických problémů s jednotlivými služebními úrazy, především s úrazem ze dne 28. 9. 2007, kdy zasahovala proti agresivnímu pachateli, který policejní hlídku fyzicky napadl. Druhý člen hlídky byl následně propuštěn ze služebního poměru s nárokem na odškodnění podle § 103 a § 105 zákona o služebním poměru. Žalobkyně se snaží o totéž (i na základě lékařské zprávy z psychiatrické ambulance ze dne 3. 12. 2014). Žalobkyně dává do souvislosti poškození zdraví i se služebním úrazem ze dne 7. 11. 2014, kdy zkolabovala na služebně. Žalobkyně dovodila, že byl tento služební úraz vyvrcholením soustavného psychického tlaku na její osobu. Prakticky celým řízením se prolínají subjektivně vnímané okolnosti jejího působení u policie. Žalobkyně přitom svá tvrzení nijak nedokládá. Žalobkyně neuznává závěry soudů, orgánů činných v trestním řízení ani dalších orgánů, které jsou pro správní orgány závazné. Žalobkyně popisuje události svým subjektivním pohledem a snaží se je dokládat lékařskými zprávami, příp. znaleckými posudky, které si sama účelově zajistila, aniž by tito znalci vycházeli z kompletní zdravotnické dokumentace.
12. K námitce o nedokončené lékařské prohlídce dne 10. 1. 2012 žalovaný odkázal na sdělení Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra, Oblastního zdravotnického zařízení Praha, ze dne 26. 6. 2017. V té souvislosti žalovaný obsáhle citoval z vyhodnocení šetření ve věci trestního oznámení na MUDr. K. pro podezření ze spáchání trestného činu padělání a vystavení lékařské zprávy, posudku a nálezu. Bylo dostatečně prokázáno, že lékařská prohlídka dne 10. 1. 2012 byla provedena. Pokud by žalobkyně neměla k výkonu služby potřebné osvědčení, bylo na ní, aby tuto skutečnost ohlásila služebnímu funkcionáři, do služby nenastoupila a činila kroky potřebné k řádnému ukončení preventivní prohlídky. K nošení ochrany sluchu a zvýšenému psychickému tlaku na žalobkyni žalovaný uvedl, že žalobkyně sice ochrannou pomůcku sluchu obdržela, ovšem s pokynem, aby ji nosila podle svého uvážení k ochraně sluchu, např. při střelbách.
13. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by nepřihlédl k žalobkyní citovaným zdravotním posudkům a dalším pokladům. Žalobkyně přitom znemožnila objektivizovat a prokázat relevanci jejích tvrzení, neboť vzala zpět svůj souhlas s nahlížením do zdravotní dokumentace. Proto správní orgány vycházely z již dostupných materiálů, znaleckých posudků a lékařských zpráv. Žalovaný přitom uvedl, které znalecké posudky při svém rozhodnutí vzal v úvahu. Žalovaný se vypořádal rovněž s námitkou týkající se údajného protiprávního a diskriminačního

jednání jejích nadřízených. Odkázal zejména na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 9. 3. 2017, č. j. 25 C 147/2015-188 (dále jen „rozsudek OS Praha 5“), ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2017, č. j. 58 Co 310/2017-242 (dále jen „rozsudek MS Praha“), podle kterých nebylo vůči žalobkyni postupováno nikterak diskriminačně či protiprávně a zkoumání její zdravotní způsobilosti probíhalo zcela standardním způsobem.

14. K námitce nicotnosti žalovaný uvedl, že podle čl. 9 odst. 2 závazného pokynu policejního prezidenta č. 75 ze dne 12. 4. 2013 platí, že o náhradě škody ve vztahu k policistovi zařazenému v krajském ředitelství, obvodním ředitelství a městském ředitelství Policie České republiky (dále jen „PČR“) rozhoduje náměstek ředitele krajského ředitelství pro ekonomiku nebo ekonomický ředitel krajského ředitelství PČR. Od 3. 8. 2017 je oprávněn vydat rozhodnutí týkající se náhrady škody náměstek ředitele pro ekonomiku. Žalovaný tedy ani nemohl přenést pravomoc na náměstka, neboť mu tato pravomoc vůbec nenáleží. Žalovanému náleží teprve rozhodování o odvolání proti rozhodnutí náměstka (správního orgánu I. stupně). K námitce podjatosti žalovaný uvedl, že žalobkyně se opět uchyluje k obecným formulacím a nekonzistentní argumentaci. Podjatost nelze vyvodit z pouhé skutečnosti, že žalobkyně je bývalou příslušnicí bezpečnostního sboru, která jej v minulosti žalovala pro jeho nezákonné rozhodnutí. Žalovaný posoudil námitku podjatosti jako opožděnou, neboť ji uplatnila až v odvolání, přitom řízení o náhradě škody se vede již od roku 2016. Námitku systémové podjatosti uplatnila žalobkyně v minulosti opakovaně, např. v roce 2017 v řízení o náhradě škody, kde policejní prezident námitku rovněž vyhodnotil jako opožděnou a zároveň dospěl k závěru, že námitka systémové podjatosti není důvodná. Rozhodnutí policejního prezidenta pak platí pro celé další správní řízení ve věcech služebního poměru. Policejní prezident dále rozhodl dne 13. 5. 2022, že žalovaný není podjatý. Námitku systémové podjatosti vznesla žalobkyně rovněž v roce 2020 a policejní prezident o ní rozhodl dne 3. 3. 2020 s tím, že nebyla podána bezodkladně. Dále ministr vnitra dne 23. 4. 2020 zamítl námitku systémové podjatosti policejního prezidia ČR jako celku. Opakovaně vznášené námitky podjatosti žalobkyně podává účelově s cílem zpochybnit nebo protáhnout správní řízení.

Obsah repliky žalobkyně a doplnění ze dne 3. 8. 2023

15. Žalobkyně v replice uvedla, že žalovaný nijak nevysvětluje, v čem má být právní názor žalobkyně nesprávný. Žalovaný pomíjí, že žalobkyně svůj nárok opírá o § 98 odst. 2 zákona o služebním poměru, nikoliv o odst. 1. Žalobkyně doložila důkazy o tom, že lékařská prohlídka dne 10. 1. 2012 nebyla provedena. Obecné tvrzení žalovaného je tak pouhou fabulací. Ze sdělení personálního odboru ze dne 11. 11. 2014 vyplývá, že v osobním spise není založen žádný posudek z lékařské prohlídky. Zdravotní posudek mohla obdržet pouze žalobkyně ve dvou výtiscích a další výtisk měl být založen u lékaře. Není tedy zřejmé, jak by mohl být posudek předán nadřízenému žalobkyně. Žalovaný rovněž nově tvrdí, že ačkoliv lékařka poslala žalobkyni na další odborná vyšetření, lékařský posudek i tak vystavila. Lékařka přitom personálnímu oddělení uvedla, že prohlídka nebyla dokončena. Zvláštní je, že žalobkyně nepodepsala lékařský posudek, protože lékařka podpis „náhodou“ nevyžadovala. Zvláštní rovněž je, že sama lékařka vlastnoručně vepsala do žádosti žalobkyně ze dne 6. 11. 2014 data zdravotních prohlídek, a uvedla, že dne 10. 1. 2012 nebyly dodány zprávy odborných lékařů. Pokud byl řádně vyhotoven lékařský posudek, proč lékařka neuvedla jen datum provedení zdravotní prohlídky jako u ostatních prohlídek. Není ani zřejmé, proč npor. A. neodevzdal lékařský posudek na personální oddělení. Žalovaný dále

uvedl, že chybějící lékařské zprávy z psychiatrie a neurologie obdržela služební lékařka zhruba tři měsíce od provedení preventivní prohlídky dne 10. 1. 2012. To je velmi nepravděpodobné, protože i za dva a půl roku poté, dne 6. 11. 2014, vepisuje lékařka do žádosti, že prohlídka, která měla být uskutečněna v roce 2012, nebyla dokončena, protože žalobkyně nedala lékařské zprávy od odborných lékařů. Je rovněž zvláštní, že zápis do zdravotní knížky o provedení preventivní prohlídky dne 10. 1. 2012 byl proveden až dne 24. 8. 2015 a až v této době měl být o preventivní prohlídce informován vedoucí personálního odboru.

16. Žalovaný přenáší porušení svých povinností na žalobkyni. Žalovaný vytrhá z kontextu zcela jiného řízení některé citace z rozsudku OS Praha 5. Žalobkyně řádně oznámila svému nadřízenému chybějící hodnocení zdravotní způsobilosti. Její nadřízený na to měl reagovat tím, že jí měl umožnit návštěvu odborných lékařských pracovišť a následně opětovnou návštěvu služební lékařky. Místo toho jí však nadřízený nařídil výkon služby. Žalobkyně přitom měla povinnost se takovému určení podrobit. Odmítnout nastoupit výkon služby by mohla až v případě zjevného podezření, že takovým nařízením může být spáchán trestný čin. Závěr policejního orgánu o tom, že se nepodařilo prokázat spáchání trestného činu, nutně neznamená, že k němu nedošlo, a ani neznamená, že zdravotní posudek žalobkyně byl vydán.
17. K námitce nicotnosti se žalovaný vyjádřil bez vazby na uplatněný žalobní bod. Žalobkyně nenamítala podjatost konkrétního služebního funkcionáře. Proto se k obecné argumentaci žalovaného žalobkyně nemůže dále vyjádřit.
18. V doplnění ze dne 3. 8. 2023 žalobkyně rozvinula argumentaci týkající se skutečností prokazujících porušení právních předpisů podle § 98 zákona o služebním poměru. Předložila povolení č. 210/2002 k řízení služebního vozidla s platností pro roky 2003 – 2007, osvědčení profesní způsobilosti řidiče ev. č. X ze dne 20. 6. 2002 s platností do 17. 6. 2003, 12. 11. 2004, 17. 6. 2005, 8. 11. 2006 a 7. 11. 2007; posudek o zdravotní způsobilosti k řízení vozidel podle § 87 odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů s posudkem „schopen“ ze dne 12. 10. 2002 a 5. 12. 2007 a nakonec předložila povolení č. 210/2002 k řízení služebního vozidla k řidičskému průkazu č. Y ze dne 10. 1. 2012 s platností pro roky 2012 až 2014. Žalobkyně má za to, že předložené listiny prokazují, že bezpečnostní sbor připustil, aby služební motorové vozidlo řídila žalobkyně bez řádné zdravotní způsobilosti, což odporuje § 87 odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona o silničním provozu.

Splnění procesních podmínek

19. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná.
20. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
21. Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
22. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť s takovým postupem oba účastníci výslovně souhlasili ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. Dokazování soud pro nadbytečnost neprováděl, neboť část navržených listinných důkazů (rozhodnutí ze dne 10. 6. 2016, úřední

záznam ze dne 28. 9. 2007, lékařská zpráva ze dne 13. 4. 2012, výsledky odběru krve ze dne 10. 1. 2012, žádost žalobkyně a sdělení MUDr. K. ze dne 6. 11. 2014, sdělení personálního odboru žalovaného ze dne 11. 11. 2014, vyjádření žalobkyně ze dne 26. 11. 2014, znalecký posudek MUDr. H., zápis z jednání poradní komise č. 130/2014, rozhodnutí ze dne 13. 4. 2016, rozhodnutí ze dne 11. 9. 2017, rozhodnutí ze dne 4. 6. 2015, sdělení personálního odboru žalovaného ze dne 30. 5. 2016, znalecký posudek doc. MUDr. H. ze dne 31. 1. 2020, záznam o poskytnutí ochranných pomůcek, lékařský posudek ze dne 29. 9. 2014, posudky o invaliditě ze dne 24. 6. 2016, 30. 5. 2017, 25. 9. 2018 a 6. 2. 2020, rozsudek OS Praha 5 a rozsudek zdejšího soudu č. j. 48 A 108/2017-33) tvoří součást správního spisu, jehož obsahem se dokazování neprovádí. Další navržené důkazy (znalecké posudky ze dne 17. 8. 2001, 4. 9. 2002 a 31. 3. 2003, žádost o odškodnění ze dne 8. 3. 2004, potvrzení pracovní neschopnosti ze dne 28. 9. 2007, záznam o nahlédnutí do zdravotnické dokumentace ze dne 17. 7. 2017, audiogram ze dne 16. 2. 2015, výdejový doklad o zapůjčení chráničů sluchu a potvrzení o svěření předmětů) pak soud neprováděl, neboť žalobkyně u těchto důkazů neuváděla konkrétní skutečnosti, které měly být těmito důkazy prokázány, anebo tyto skutečnosti ani navrženými důkazy prokázány být nemohly (příjmový doklad ke sluchátkům nemůže prokázat tvrzení, že byla žalobkyně pro posměch kolegů a veřejnosti vysílána do služby se sluchátky). Soud shledal podklady ve správním spisu pro posouzení věci za dostatečné.

Podstatný obsah správního spisu

23. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 7. 2015, č. 3891/2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí o propuštění“), byla žalobkyně propuštěna ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru, neboť podle závěru psychologa ze dne 13. 5. 2015, potvrzeného v přezkumném řízení dne 24. 6. 2015, žalobkyně není osobnostně způsobilá k výkonu služby. Po několika soudních jednáních u zdejšího soudu vydal policejní prezident rozhodnutí ze dne 5. 12. 2019, č. j. PPR-23034-124/ČJ-2015-990131 (dále jen „druhostupňové rozhodnutí o propuštění“), kterým změnil prvostupňové rozhodnutí o propuštění tak, že je žalobkyně propuštěna z důvodu podle § 42 odst. 1 písm. j) a navíc podle písm. h) zákona o služebním poměru, neboť žalobkyně podle lékařského posudku o zdravotní způsobilosti ze dne 24. 6. 2015 rovněž dlouhodobě pozbyla zdravotní způsobilost k výkonu služby. Zdejší soud nakonec zamítl žalobu rozsudkem ze dne 8. 12. 2021, č. j. 51 Ad 1/2020-419, což potvrdil Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku 22. 4. 2022, č. j. 5 As 406/2021-129.
24. Dne 12. 12. 2016 žalobkyně navrhla zahájení řízení ve věcech služebního poměru ohledně náhrady za škodu na zdraví způsobenou porušením zákona o služebním poměru. Náhrada škody na zdraví jí měla být způsobena tím, že služební funkcionáři připustili, aby vykonávala službu, jejíž výkon neodpovídal její zdravotní způsobilosti. Řádné posouzení zdravotního stavu bylo provedeno až dne 29. 9. 2014, následně s určením zdravotní klasifikace „C“, za což je odpovědný bezpečnostní sbor, neboť připustil, aby vykonávala službu, jejíž výkon neodpovídal její zdravotní způsobilosti. Zároveň tvrdila, že jí byla způsobena trvalá újma na zdraví a stanoven I. stupeň invalidity vzniklý v přímé souvislosti s výkonem služby. Její nepříznivý stav vyvrcholil služebním úrazem dne 7. 11. 2014. Žalobkyně požádala o náhradu škody za 42 měsíců v celkové částce 4 200 000 Kč. Po dobu správních a soudních řízení týkajících se propuštění žalobkyně a údajné diskriminace bylo řízení o náhradách škody opakovaně přerušeno.

25. Dne 10. 2. 2017 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. KRPS-414338-4/ČJ-2016-0100AP, kterým zamítl žádost o náhradu újmy na zdraví za 42 měsíců způsobené porušením právních povinností při výkonu služby bezpečnostním sborem. **Toto rozhodnutí policejní prezident zrušil rozhodnutím ze dne 11. 9. 2017, č. j. PPR-9197-33/ČJ-2017-990131**, proto, že o věci je příslušný rozhodnout správní orgán I. stupně podle čl. 9 odst. 2 a čl. 14 odst. 5 závazného pokynu policejního prezidenta č. 75/2013. Rozhodnutí zrušil také proto, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Policejní prezident zavázal správní orgán I. stupně, aby v dalším řízení posoudil skutečný zdravotní stav žalobkyně od lékařské prohlídky dne 22. 5. 2008 do 20. 8. 2014, dále aby posoudil, zda měl výkon služby žalobkyně bez lékařského posudku o zdravotní způsobilosti vliv na její zdravotní stav a rozvinutí poruchy přizpůsobení a zda je dána příčinná souvislost mezi namítaným porušením předpisů a vznikem škody na zdraví (rozvinutím poruchy přizpůsobení).
26. Dne 18. 3. 2020 požádal správní orgán I. stupně MUDr. A. D. o posouzení skutečného zdravotního stavu žalobkyně. V rámci zadání posouzení byl kladen důraz na platnost a vlastní provedení periodické lékařské prohlídky ze dne 10. 1. 2012 s tím, že žalobkyně provedení této prohlídky zpochybňuje. Dne 1. 4. 2020 doplnil správní orgán I. stupně otázky k posouzení zdravotního stavu žalobkyně, a to tak, že mělo být posouzeno: „1) *Jak se vyvíjel podle dostupné zdravotnické dokumentace celkový zdravotní stav účastnice řízení v době od 22. 5. 2008 do 20. 8. 2014, s výjimkou doby ... (mateřská a rodičovská)? Mohl mít výkon služby, který účastnice podle dostupných podkladů v tomto období vykonávala, vliv na vznik či rozvoj případně zjištěné duševní poruchy (poruchy osobnosti), nebo na vznik a rozvoj jiného zjištěného onemocnění, příp. jaký? Bylo možné takovým případným vlivům zabránit, kým a jak? 2) Odpovídá zdravotnická dokumentace účastnice řízení vedená poskytovatelem pracovnělékařských služeb pravidlům pro zdravotnické dokumentace a jsou veškeré lékařské posudky o zdravotní způsobilosti komplexní a uzavřené, odpovídající vyhlášce č. 226/2019 Sb., resp. předchozí a související právní úpravě? Pokud ne, v čem spočívá zjištěné pochybení a kdo je za něj z hlediska vedení zdravotnické dokumentace odpovědný? 3) Byla-li ve zdravotnické dokumentace účastnice řízení zjištěna absence periodických lékařských prohlídek v období od 22. 5. 2008 do 20. 8. 2014, jaký měla vliv na vznik a rozvoj případné duševní poruchy (poruchy osobnosti) nebo jiné nemoci a jaký? 4) Lze i bez provedení výstupní lékařské prohlídky, ale na podkladě všech provedených lékařských prohlídek, zdravotní dokumentace i samotného znaleckého zkoumání, konstatovat zdravotní stav účastnice řízení v době propuštění ze služebního poměru, tedy k datu 21. 7. 2015? Pokud ano, popište jej.“*
27. Správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobkyni přípisem ze dne 1. 4. 2020 o tom, že přibírá ve věci soudního znalce z oboru zdravotnictví, odvětví klinické psychologie, soudního znalce PhDr. K. N., CSc., a dále, že se jeví jako potřebné z důvodu komplexního posouzení osobnostní stránky přizvat rovněž soudního znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, kterým bude prof. MUDr. J. R., Dr.Sc.
28. Správní orgán I. stupně za účelem zjištění skutkového stavu usnesením ze dne 3. 4. 2020, č. j. KRPS-392919-132/ČJ-2014-0100VO-RG, ustanovil k vypracování znaleckého posudku prof. MUDr. J. R., Dr.Sc., soudního znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, kterému povolil přibrat si jako konzultanta znalce z oboru psychologie a kterému uložil odpovědět na následující otázky: „1) *trpí/trpěla účastnice řízení duševní poruchou, případně poruchou osobnosti, a jakou, případně v jakém období? 2) jak se případně zjištěná duševní porucha osobnosti projevuje? 3) Lze zjistit příčiny vzniku a rozvoje případně zjištěné duševní poruchy nebo poruchy osobnosti? Pokud ano, popište je. 4) Lze v případě zjištění duševní poruchy (poruchy*

osobnosti), její vznik či rozvoj dát do konkrétní příčinné souvislosti a) se služebními úrazy ze dne 2. 4. 2001, 21. 6. 2003, 28. 9. 2007, 7. 11. 2014, b) s jinými vlivy výkonu služby příslušníka Policie ČR? 5) V kladném případě popište zjištěné příčinné souvislosti včetně konkretizace časového období vzniku a rozvoje duševní poruchy (poruchy osobnosti) a případného kontextu či vlivu osobní a rodinné anamnézy, dlouhodobého vývoje osobnosti účastnice řízení a jejího přístupu k vlastnímu zdraví na vznik a rozvoj zjištěné duševní poruchy (poruchy osobnosti). 6) Jsou závěry znalce uvedené v bodu 1) posudku v souladu se zdravotním stavem účastnice řízení deklarovaným posudkem o invaliditě a znaleckým posudkem (posttraumatická stresová porucha, adaptační porucha)? 7) Lze stanovit, zda vývoj případně zjištěné duševní poruchy (poruchy osobnosti) s přihlédnutím na skutečnosti získané z osobní a rodinné anamnézy, resp. na konkrétní zadokumentované skutečnosti a znalecká zjištění, má do dnešního dne vzestupnou nebo sestupnou tendenci? Pokud ano, popište zjištěné skutečnosti. 8) veďte další zjištěné skutečnosti, které mohou mít význam pro předmět řízení.“ Usnesení bylo doručeno jak znalci R., tak znalci N.

29. Dne 9. 4. 2020 vyzval správní orgán I. stupně žalobkyni k poskytnutí souhlasu k nahlížení do zdravotnické dokumentace pro Zdravotnické zařízení Ministerstva vnitra s tím, že by se měl komplexním posouzením zdravotního stavu žalobkyně zabývat za Zdravotnické zařízení Ministerstva vnitra MUDr. A. D.
30. Žalobkyně udělila souhlas s nahlížením do zdravotnické dokumentace PhDr. K. N., CSc., dne 18. 3. 2020 a s nahlížením MUDr. A. D., vedoucím odboru Oblastního zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra, dne 9. 4. 2020. Souhlasy však vzala zpět dne 24. 4. 2020 (správnímu orgánu doručeno 27. 4. 2020). Souhlas pro prof. MUDr. R., DrSc., vzala žalobkyně zpět dne 29. 5. 2020.
31. Dne 1. 3. 2022 vydal správní orgán I. stupně **prvostupňové rozhodnutí**. Ve velmi obsáhlém odůvodnění nejprve popsal dosavadní průběh správního řízení a z jakých podkladů vycházel. Správní orgán I. stupně vycházel z rozsudku OS Praha 5 ve spojení s rozsudkem MS Praha, podle kterých nebylo vůči žalobkyni postupováno nikterak diskriminačně nebo protiprávně a zkoumání zdravotní způsobilosti probíhalo zcela standardním způsobem.
32. K námitce žalobkyně, že neměla platné potvrzení zdravotní způsobilosti správní orgán I. stupně uvedl, že žalobkyně pravidelně absolvovala periodické lékařské prohlídky v letech 2008 (str. 299 spisu 2016), 2012 (str. 52 spisu 2016) a 2014. Vyšetření zdravotní způsobilosti z roku 2008 pozbylo platnosti dne 22. 5. 2010, kdy ovšem žalobkyně čerpala mateřskou a rodičovskou dovolenou. Po ukončení rodičovské dovolené byla žalobkyně dne 9. 1. 2012 ustanovena na služební místo vrchního asistenta na obvodním oddělení Č. Dne 10. 1. 2012 služební lékařka MUDr. K. žalobkyni vyšetřila. Stanovisko Zdravotního zařízení Ministerstva vnitra ze dne 26. 6. 2017 potvrzuje, že lékařská prohlídka provedena byla, byť žalobkyně tvrdí opak. Služební lékařka dospěla k závěru, že žalobkyně je zdravotně způsobilá pro výkon služby se zdravotní klasifikací A/II. Ve zdravotní knížce je pouze uvedena poznámka, že nebyl dodán jeden výsledek lékařské kontroly (dodán byl následně v dubnu 2012). Tato skutečnost však neměla vliv na zhodnocení zdravotního stavu a určení její zdravotní způsobilosti. Žalobkyně byla poučena o možnosti podat proti posudku návrh na jeho přezkoumání. Žalobkyně přitom nepodala návrh na jeho přezkoumání, podepsala svoji pracovní náplň a až do září 2013 služební lékařku nekontaktovala. Z prověřování trestního oznámení žalobkyně také vyplynulo, že lékařský posudek ze dne 10. 1. 2012 je založen na stranách č. 44 až 46 zdravotnické dokumentace u Oblastního zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra. Policejní orgán přitom provedl podrobné šetření a nezjistil žádné skutečnosti, které by potvrzovaly údajné padělání lékařského posudku ze dne

10. 1. 2012. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že pracovně lékařské prohlídky probíhaly v souladu s tehdy účinnou právní úpravou.
33. Správní orgán I. stupně se snažil opatřit nový znalecký posudek z odvětví psychiatrie a klinické psychologie za účelem komplexního zhodnocení zdravotní způsobilosti žalobkyně. Žalobkyně to však znemožnila tím, že vzala zpět souhlasy s nahlížením do zdravotní dokumentace. Správní orgán I. stupně proto vycházel z dosavadních pokladů, tedy zejména z ústavního znaleckého posudku Ústřední vojenské nemocnice v Praze ze dne 28. 4. 2017. Stejně závěry plynou i ze znaleckého posudku MUDr. H. ze dne 22. 4. 2015. Dále správní orgán I. stupně vycházel z lékařského posudku Oblastního zdravotnického zařízení Praha Ministerstva vnitra ze dne 24. 6. 2015, kterým byla žalobkyni stanovena zdravotní klasifikace „D“, tedy pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby. Dále vycházel z vyjádření ke zdravotnické dokumentaci zpracovaného MUDr. Ing. S. P., CSc., MBA, ze dne 11. 11. 2019. Správní orgán I. stupně se přiklonil k těmto důkazům proto, že reflektovaly veškerou zdravotnickou dokumentaci žalobkyně shromážděnou za dobu její služby u PČR. Správní orgán I. stupně dále obsáhle citoval z druhostupňového rozhodnutí o propuštění, zejména části týkající se jednotlivých lékařských posudků. Ztotožnil se a obsáhle citoval ze závěrů úrazové, resp. poradní komise ze dne 14. 2. 2020 a ze dne 11. 2. 2022, podle kterých psychiatrická choroba žalobkyně nevznikla v důsledku utrpěných služebních úrazů.
34. Správní orgán I. stupně se vyjádřil i k podkladům žalobkyně. Posudek o invaliditě ze dne 24. 6. 2016 vycházel pouze z nálezů kardiologické ambulance ze dne 28. 1. 2016 a psychiatrické ambulance MUDr. H. ze dne 16. 2. 2016 a subjektivního názoru žalobkyně. Posudkový lékař neprovedl vlastní šetření ani si nevyžádal podklady ze zdravotnické dokumentace vedené u bezpečnostního sboru. Znalecký posudek doc. MUDr. H., CSc., MBA, ze dne 30. 9. 2016 zpracovaný na žádost žalobkyně vychází opět pouze ze subjektivních vyjádření žalobkyně. Sám znalec přitom konstatuje, že na vzniku a rozvoji duševního postižení žalobkyně se podílelo velké množství faktorů a při zpracování posudku se těmito faktory nezabýval. Pouze uvedl, že jedním z faktorů mohl být i služební úraz ze dne 7. 11. 2014.
35. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobkyně **odvolala**.
36. Dne 29. 6. 2022 vydal žalovaný **napadené rozhodnutí**. V odůvodnění žalovaný nejprve podrobně shrnul řízení o propuštění žalobkyně a dosavadní průběh řízení o náhradách škody. Žalobkyně v podstatné části odvolání napadá spíše vedení řízení o jejím propuštění. Správní orgány však musí respektovat již vydaná rozhodnutí týkající se jejího propuštění.
37. Nárok podle § 98 zákona o služebním poměru žalobkyně vystavěla na údajném diskriminačním jednání jejích nadřízených. Správní orgán I. stupně však správně odkázal na rozsudek OS Praha 5 ve spojení s rozsudkem MS Praha, podle kterých nebylo vůči žalobkyni postupováno nikterak diskriminačně či protiprávně a zkoumání její zdravotní způsobilosti probíhalo zcela standardním způsobem. Žalovaný rovněž odkázal na rozhodnutí ze dne 10. 3. 2017, kterým Ministerstvo vnitra, odbor zdravotnického zabezpečení, zastavilo řízení o deliktu a uvedlo, že poskytovatel zdravotních služeb se nedopustil správního deliktu a že na pracovišti žalobkyně nebyly zjištěny závažné nebo opakující se skutečnosti negativně ovlivňující bezpečnost a ochranu zdraví při práci. Ve vztahu k posouzení nároku podle § 103 a § 105 zákona o služebním poměru správní orgán I. stupně vycházel ze zdravotnické dokumentace a znaleckých posudků, ze kterých lze učinit

jednoznačný závěr, že propuštění žalobkyně nenastalo v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání.

38. Žalovaný uvedl, že žalobkyně znemožnila snahu správního orgánu I. stupně objektivizovat a prokázat relevanci jejích tvrzení tím, že vzala zpět souhlas s nahlížením do zdravotní dokumentace příbraným novým znalcům. Proto musely správní orgány vycházet z dosavadních znaleckých posudků a lékařských zpráv. Žalovaný odkázal, stejně jako správní orgán I. stupně, na znalecký posudek Ústřední vojenské nemocnice v Praze ze dne 28. 4. 2017, znalecký posudek MUDr. M. H. ze dne 22. 4. 2015 zpracovaný pro řízení vedené Generální inspekcí bezpečnostních sborů a vyjádření MUDr. Ing. S. P., CSc., MBA, ze dne 11. 11. 2019 zpracované pro řízení vedené policejním prezidentem. Tyto závěry korespondují i s lékařským posudkem Oblastního zdravotnického zařízení Praha Ministerstva vnitra ze dne 24. 6. 2015, podle kterého žalobkyně pozbyla zdravotní způsobilost, tedy byla klasifikována „D“. Podle tohoto posudku onemocnění, které ke klasifikaci vedlo, nesouvisí s výkonem služby u PČR. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Okresního soudu v Benešově ze dne 31. 3. 2008, sp. zn. 1 T 24/2008 (dále jen „trestní rozsudek OS v Benešově“), v trestní věci napadení hlídky PČR (včetně žalobkyně) dne 28. 9. 2007, ve kterém se soud zabýval zdravotními následky u žalobkyně. Soud uvedl, že z lékařských zpráv a znaleckého posudku MUDr. V. H. vyplývá, že nejzávažnějším zraněním žalobkyně bylo podvrtnutí a poúrazová blokáda krční páteře s omezením v obvyklém způsobu života po dobu přibližně čtyř týdnů, měsíc po události došlo již k podstatnému zlepšení stavu a obtíže s krční páteří, které vznikly po tomto datu, již nesouvisely s předmětnou událostí, nýbrž spadaly do rámce předchozího chronického postižení krční páteře žalobkyně.
39. K podkladům žalobkyně žalovaný uvedl, že znalec doc. MUDr. E. H., CSc., MBA, ve znaleckém posudku ze dne 31. 1. 2020 vycházel pouze z dokumentace předložené žalobkyní. Znalec uvedl, že se na vzniku a rozvoji duševního postižení podílelo velké množství faktorů, které nebude rozebírat. Pouze jako jeden z možných faktorů uvedl služební úraz žalobkyně utrpěný dne 7. 11. 2014. K posudku o invaliditě posudkového lékaře OSSZ X ze dne 6. 2. 2020 žalovaný uvedl, že posudek pouze povrchně zmiňuje anamnestické informace vztahující se k průběhu služebního poměru žalobkyně včetně služebních úrazů v roce 2007 a 2014. Posudek nijak nezkoumá ani neprokazuje jakoukoli jejich souvislost se současným zdravotním stavem žalobkyně. Stejným způsobem jsou zpracovány i předcházející posudky o invaliditě z let 2016 až 2019. Žalovaný dospěl k závěru, že pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby důsledkem služebních úrazů nelze dovozovat z pouhé skutečnosti, že psychické obtíže žalobkyně se rozvinuly v průběhu trvání služebního poměru bez určení konkrétních faktorů, které rozvinutí obtíží prokazatelně způsobily. Veškerá tvrzení žalobkyně jsou pouze subjektivní, podložená maximálně lékařskými zprávami vystavenými toliko na podkladě subjektivně podaných tvrzení, nikoliv však reflektující zdravotnickou dokumentaci shromážděnou za dobu její služby.

Posouzení žaloby soudem

Obecná východiska

40. Podle § 98 zákona o služebním poměru bezpečnostní sbor odpovídá za škodu způsobenou příslušníkovi porušením právní povinnosti při výkonu služby, v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon služby. (odst. 1) Bezpečnostní sbor odpovídá příslušníkovi i za jinou škodu na zdraví, než je škoda vzniklá služebním úrazem nebo nemocí z povolání, která mu vznikla

za podmínek uvedených v odstavci 1; pro způsob a rozsah náhrady platí ustanovení o služebním úrazu s tím omezením, že nevzniká nárok na jednorázové odškodnění a jednorázové odškodnění pozůstalých. (odst. 2)

41. Podle § 101 zákona o služebním poměru příslušník, který utrpěl služební úraz nebo u něhož byla zjištěna nemoc z povolání, má nárok na a) náhradu za ztrátu na služebním příjmu, b) náhradu za bolest a ztížení společenského uplatnění, c) náhradu účelně vynaložených nákladů spojených s léčením, d) jednorázové odškodnění, e) náhradu věcné škody.
42. Podle § 103 odst. 1 zákona o služebním poměru se poskytuje náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě po dobu trvání služebního poměru nebo v případě, že služební poměr skončil podle § 42 odst. 1 písm. h) v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání. Po skončení služebního poměru však náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě nenáleží, jestliže příslušník není výdělečně činný ani nepobírá invalidní důchod nebo není evidován v evidenci uchazečů o zaměstnání.
43. Podle § 105 odst. 1 zákona o služebním poměru se jednorázové odškodnění ve výši 230 000 Kč poskytne příslušníkovi, jehož služební poměr skončil podle § 42 odst. 1 písm. h) v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání.
44. Spor je v obecné rovině veden o to, zda je zdravotní stav žalobkyně důsledkem porušení právních povinností jejího nadřízeného při výkonu služby a zda žalobkyně pozbyla zdravotní způsobilost pro výkon služby v důsledku služebního úrazu, či nikoliv.
45. Před věcným posouzením žaloby soud považuje za podstatné upozornit na to, že pojem škoda uvedený v § 98 zákona o služebním poměru zahrnuje majetkovou i nemajetkovou újmu. Jedná se tak o pojem obsahově širší, než je pojem škoda podle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (srov. § 2894 a násl. občanského zákoníku). V § 98 odst. 1 zákona o služebním poměru je vymezena obecná odpovědnost bezpečnostního sboru za škodu způsobenou příslušníkovi, a to tak, že za tuto škodu bezpečnostní sbor odpovídá tehdy, je-li příslušníkovi způsobena při výkonu služby, v přímé souvislosti s ním, nebo pro výkon služby. Pojem škoda uvedený v § 98 odst. 1 tedy zahrnuje i jinou škodu na zdraví, než je škoda vzniklá služebním úrazem nebo nemocí z povolání (dále jen „jiná škoda na zdraví“). Ustanovení § 98 odst. 2 nevymezuje další *druh škody* nad rámec (obecné) škody uvedené v odstavci 1, ale pouze pro *jinou škodu na zdraví* specificky upravuje vypořádání *rozsahu* a *výše* náhrady a dále pro ni vylučuje nárok na jednorázové odškodnění (§ 105) vč. jednorázového odškodnění pozůstalých (§ 109).
46. Přes určitou nesystematičnost a nejednoznačnost právní úpravy lze dovodit, že § 98 upravuje obecnou odpovědnost, přičemž v pojmu *škoda* je zahrnuta i *jiná škoda na zdraví*. Dále také to, že jiná škoda na zdraví může být odškodněna způsoby (druhy náhrad) uvedenými v § 101 písm. a), b), c), a e); způsob podle písm. d) je výslovně vyloučen v § 98 odst. 2 ve větě za středníkem. Určení rozsahu náhrady (resp. její *výše*) jiné škody na zdraví pak lze určit z § 102 odst. 1 nebo § 103 odst. 2 a § 104 zákona o služebním poměru.
47. Z § 98 odst. 2 ve spojení s § 101 zákona o služebním poměru pak vyplývá, že ze způsobů náhrady jiné škody na zdraví není vyloučena náhrada za ztrátu na služebním příjmu [§ 101 písm. a)]. Za podkategorii tohoto způsobu náhrady škody lze přitom považovat i náhradu za ztrátu na služebním příjmu *po skončení neschopnosti ke službě* (§ 103). Došlo-li k ukončení služebního poměru v důsledku ztráty zdravotní způsobilosti a tato ztráta zdravotní

způsobivosti je důsledkem jiné škody na zdraví ve smyslu § 98 odst. 2 zákona o služebním poměru, pak bezpečnostní sbor odpovídá i za ztrátu na služebním příjmu nastalou po skončení služebního poměru. Lze předpokládat, že se tato jiná škoda na zdraví (poškození zdraví vzniklé jinak než služebním úrazem nebo nemocí z povolání) projeví primárně ve zdravotní (ne)způsobivosti, nicméně nelze vyloučit, že bude mít dopad i na osobnostní (ne)způsobivost (je toliko na lékařském/odborném posouzení, aby bylo zhodnoceno, zda například posttraumatická stresová porucha způsobuje zdravotní nezpůsobivost nebo zda vyvolává reakce, které mají za následek osobnostní nezpůsobivost – např. emoční či psychopatologickou nestabilitu; k tomu srov. § 1 vyhlášky č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru). Právě v případě vlivu na duševní zdraví lze předpokládat souběžné dopady jiné škody na zdraví jak na zdravotní, tak i na osobnostní způsobilost příslušníka. Pro přiznání nároku na ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě za dobu po skončení služebního poměru je však významné pouze ukončení služebního poměru z důvodu ztráty zdravotní způsobilosti (srov. § 103 odst. 1 větu první zákona o služebním poměru). Souběžná ztráta osobnostní způsobilosti v tomto směru relevanci nemá – pokud by jedinou příčinou ukončení služebního poměru byla jen ztráta osobnostní způsobilosti, právo na náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení služebního poměru by již (bývalému) příslušníkovi nenáležela. Právě proto je důležité při rozhodování o skončení služebního poměru neopomíjet vedle ztráty osobnostní způsobilosti i zjištění možné současné ztráty zdravotní způsobilosti.

48. Pro vypořádání nároků žalobkyně tak musí být postaveno najisto, jaká tvrzená škoda má být odškodňována, zda se jedná o jinou škodu na zdraví nebo o škodu při služebním úrazu (v průběhu správního řízení žalobkyně netvrdila skutečnosti, které by svědčily o tom, že jí byla způsobena škoda nemocí z povolání, proto soud nepovažuje tuto alternativu při vypořádání žaloby za relevantní – *pozn. soudu*), a zda došlo v důsledku takové škody k ukončení služebního poměru žalobkyně. Dále pak musí být postaveno najisto, co bylo příčinou zdravotního stavu žalobkyně, který vedl k závěru o její zdravotní nezpůsobilosti a skončení služebního poměru. Musí tak být zodpovězena otázka, zda je zdravotní stav žalobkyně důsledkem služebního úrazu či porušení právní povinnosti při výkonu služby (např. nadřízeného žalobkyně), popř. zda vznikl v přímé souvislosti s výkonem služby nebo pro takový výkon anebo zda má příčinu v úplně jiném jednání či skutečnosti (v takovém případě by pak žalobkyni nárok na odškodnění od bezpečnostního sboru vůbec nevznikl). Nelze ovšem vyloučit ani souběžné působení vícero rozhodných příčin, z nichž za některé bezpečnostní sbor odpovídá, zatímco za jiné nikoliv. V takovém případě, nelze-li škodní následek takových příčin od sebe oddělit a nejsou-li příčiny ležící mimo souvislost s výkonem služby nepodstatné, by bylo nutné náhradu škody také přiznat. „*Služební úraz přitom nemusí být jedinou příčinou vzniku škody, postačí, jde-li o jednu z příčin, avšak příčinu důležitou, podstatnou a značnou. Nelze neuznat úraz ‚služebním‘ jen proto, že u příslušníka byla určitá predispozice, která spolupůsobila při vzniku poškození zdraví. Existence určitého chorobného stavu (predispozice), třeba latentního, nemůže sama o sobě vyloučit závěr, že mezi úrazovým dějem a jím vyvolaným následným chorobným stavem je přímá příčinná souvislost. Jestliže se u příslušníka vyskytne současně několik zdravotních problémů, které ovlivňují jeho celkový zdravotní stav a pracovní možnosti, je právně bezvýznamné aritmetické zjištění podílu, jakým se následky služebního úrazu podílejí na nepříznivém zdravotním stavu poškozeného. Rozhodující je, zda byl služební úraz příčinou škody, nebo zda má škoda podklad v příčinách jiných se služebním úrazem nesouvisejících.*“ (Tomek Petr a Fiala Zdeněk, Zákon o služebním

oměru příslušníků bezpečnostních sborů s komentářem, poznámkami a judikaturou po novele k 1. 10. 2023, ANAG, 01.10.2023 [cit. 17.04.2024] Převzato z CODEXIS®, doplňku LIBERIS®“

49. V této úvodní části se soud ještě vyjádří k napadenému a prvostupňovému rozhodnutí v návaznosti na obsah podání žalobkyně obsažených ve správním spise. Jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak napadené rozhodnutí jsou poměrně rozsáhlá, nicméně z uvedených rozhodnutí není patrné, že by měly správní orgány zcela jasno v tom, jaké otázky jsou předmětem řízení, jaké skutečnosti musí být objasněny a o jakých nárocích žalobkyně rozhodují. Správním orgánům ovšem nelze tento nedostatek klást plně k tíži, neboť právě i podání žalobkyně, na která musí správní orgány reagovat, nejsou mnohdy zcela jasná a srozumitelná, a jak soudy konstatovaly i v předchozích řízeních, občas si žalobkyně protirečí, případně uplatňuje vzájemně protichůdné argumenty a nároky. Podáním žalobkyně je také třeba vytknout, že jsou často sice také obsáhlá a uvádí relevantní právní úpravu nebo zásady, ovšem často neobsahují individualizovaná tvrzení, ve kterých by žalobkyně specifikovala konkrétní uplatňované nároky nebo přesně definovala důsledky předchozích pochybení, se kterými se potýká. Nedostatečně vyprecizovaná argumentace prakticky znemožňuje správním orgánům, aby se s podáními žalobkyně podrobněji vypořádaly. Mezi účastníky tak sice může v mnohém panovat shoda na dílčích skutkových okolnostech, tedy že například žalobkyně utrpěla konkrétní služební úrazy, či že se objektivně léčila s konkrétními psychickými/jinými zdravotními obtížemi, avšak bez dostatečného vyličení příčinné souvislosti a vlivu na její veřejná subjektivní práva nelze takové nároky precizně vypořádat. Zároveň je také zřejmé, že míru podrobnosti argumentace v podáních žalobkyně negativně ovlivnila i mnohost řízení, které žalobkyně u žalovaného vedla, neboť se v některých případech uchýlovala toliko k obecnému odkazu na skutečnosti zjištěné v jiných řízeních, případně docházelo i k tomu, že se uspokojení některého ze svých nároků domáhala v jiném typu (např. občanském soudním) řízení a až když nebyla úspěšná, dodatečně uplatnila svůj nárok u žalovaného. A naopak správním orgánům je třeba vytknout, že svá rozhodnutí často zahlcují citacemi, které nejsou ani přehledně odděleny od navazujícího textu. Doslova přitom přejímají závěry, které byly vysloveny v jiných souvislostech a při šetření jiných nároků žalobkyně. Bez doplnění další argumentace správního orgánu I. stupně/žalovaného pak nejsou takové citace a ztotožnění se s vyslovenými závěry přiléhavé a dostatečné. Správní orgány by se tak měly precizněji zabývat tím, co je předmětem jednotlivých řízení a jestli lze bez dalšího dílčí závěry jednoduše aplikovat i na nynější případ. Uvedený nedostatek se pak týká i interpretace soudních rozhodnutí, při kterých správní orgány chybují v tom smyslu, že dílčí větu, která občas není ani právním závěrem soudu, ale toliko rekapitulací nastolené otázky, vydávají za závěr soudu. Takový postup není přípustný.
50. Soud se tak v tomto řízení pokusí srozumitelně odlišit jednotlivé nároky žalobkyně, případně popsat rozdíly mezi nároky, které lze podle ustanovení § 98, § 103 a § 105 zákona o služebním poměru v daném případě identifikovat.
51. K obecným východiskům pak v souvislosti s podmínkami pro vznik nároku na odškodnění podle § 98 zákona o služebním poměru odkazuje soud na právní závěr, který formuloval Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 19. 6. 2018, č. j. 22 Ad 10/2017-28, a to, že „[d]le § 98 odst. 1 a 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, odpovídá bezpečnostní sbor za škodu, která vznikla příslušníkovi při výkonu služby, v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon služby, a která vznikla porušením právní povinnosti, jež sice

není v rozporu s právní normou, ale je v rozporu s dobrými mravy.“ Pro vznik nároku na odškodnění podle § 98 zákona o služebním poměru tak není nezbytné, aby došlo k porušení právní povinnosti v podobě porušení právní normy, ale může jít i o jiné, svou intenzitou ovšem významné a zásadní porušení jiné než právem definované povinnosti služebního funkcionáře, přičemž soud má za to, že pro prokazování příčinné souvislosti mezi vznikem škody (jiné škody na zdraví) a porušením právní povinnosti lze uplatnit judikaturou dovozené závěry, které byly formulovány v souvislosti s ustanoveními § 103 a § 105 zákona o služebním poměru a které soud uvádí níže.

52. Ohledně nároků podle § 103 a § 105 zákona o služebním poměru pak platí, že předpokladem odpovědnosti bezpečnostního sboru za škodu způsobenou příslušníkovi tohoto sboru služebním úrazem je, že došlo ke služebnímu úrazu, příslušníkovi sboru vznikla škoda a že mezi těmito dvěma prvky existuje příčinná souvislost, tedy že škoda je přímým následkem služebního úrazu (viz rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2012, č. j. 4 Ads 136/2011-109). Vzhledem k tomu, že právní úprava odpovědnosti za škodu způsobenou služebním úrazem, která je obsažena v zákoně o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, má svůj předobraz v obecném institutu odpovědnosti za škodu způsobenou pracovním úrazem, která je tradičně upravena v zákoníku práce, přičemž obě právní úpravy jsou co do předpokladů vzniku odpovědnosti za škodu shodné, lze poukázat i na civilní judikaturu vymezující pojem příčinné souvislosti (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 346/2018-33).
53. O vztah příčinné souvislosti se tak jedná tehdy, vznikla-li škoda následkem služebního úrazu (tj. bez služebního úrazu by škoda nevznikla tak, jak vznikla). Z hlediska naplnění příčinné souvislosti jako jednoho z předpokladů odpovědnosti za škodu nemůže stačit pouhé připuštění možnosti vzniku škody v důsledku služebního úrazu (jeho následků), nýbrž musí být tato příčinná souvislost postavena najisto. Služební úraz přitom nemusí být jedinou příčinou vzniku škody; postačí, jde-li o jednu z příčin, avšak příčinu důležitou, podstatnou a značnou (srov. stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 1975, sp. zn. Cpj 37/74, č. 11/1976 Sb., či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2012, sp. zn. 21 Cdo 2824/2011). Současně platí, že určitý chorobný stav, třeba i latentní, nemůže vyloučit příčinnou souvislost mezi úrazovým dějem a jím vyvolaným následným chorobným stavem (tamtéž; viz také rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2021, č. j. 6 As 272/2020-36, bod 28 a tam citovaná judikatura Nejvyššího soudu).
54. Postup při zjišťování příčinné souvislosti spočívá v tom, že škodu je třeba vyjmout z její všeobecné souvislosti a zkoumat ji izolovaně, toliko z hlediska jejích příčin. Protože příčinná souvislost je zákonitostí přírodní a společenskou, jde o hledání jevu, který škodu vyvolal. Z celého řetězce všeobecné příčinné souvislosti (každý jev má svou příčinu, zároveň však je příčinou jiného jevu) je třeba sledovat jen ty příčiny a následky, které jsou důležité pro odpovědnost za škodu (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 9. 2013, sp. zn. 21 Cdo 2659/2012). Posuzování příčinné souvislosti mezi služebním úrazem a zdravotním poškozením je přitom odbornou skutkovou otázkou (podrobněji rozsudek NSS ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 346/2018-33, bod 32). Za objasnění skutkového stavu je přitom odpovědný správní orgán (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 1. 2011, č. j. 3 Ads 132/2010-109).
55. Řízení o žádosti příslušníka bezpečnostního sboru o přiznání nároku na náhradu škody způsobené služebním úrazem je zvláštním druhem správního řízení, které je upraveno zákonem o služebním poměru. Byť tento zákon neobsahuje ustanovení o subsidiárním použití zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní

řád“), je třeba takové pravidlo dovodit z § 1 odst. 1 a 2 téhož zákona. Správní řád se vztahuje na řízení vedená správními orgány, pokud zvláštní zákon nestanoví jiný postup. Zákon o služebním poměru nevyklučuje aplikaci správního řádu, jehož ustanovení je tak třeba použít v případě, že zákon o služebním poměru neobsahuje vlastní úpravu dané otázky.

56. Služební funkcionář je povinen v řízení zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. Za tím účelem je povinen opatřit si potřebné podklady pro rozhodnutí (§ 180 odst. 1 zákona o služebním poměru). Důkazem je přitom vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména mj. odborná vyjádření a znalecké posudky (§ 180 odst. 2 téhož zákona). Toto řízení je ovládáno zásadou materiální pravdy, čemuž odpovídá zásada vyšetřovací, podle níž je za objasnění skutkového stavu odpovědný správní orgán. Je tedy na rozhodujícím služebním funkcionáři, aby zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, žadatel o odškodnění pak má procesní práva a povinnosti v rozsahu dle § 174 zákona o služebním poměru (viz rozsudek NSS ze dne 13. 1. 2011, č. j. 3 Ads 132/2010-109). Mezi tato práva patří právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům a ke způsobu jejich zjištění a navrhnout jejich doplnění. Současně má právo klást otázky znalcům.
57. NSS v rozsudku ze dne 30. 11. 2023, č. j. 10 As 117/2022-41, formuloval pro nynější věc zásadní právní závěr, že „[d]o zdravotnické dokumentace vedené o pacientovi může bez jeho souhlasu nahlížet [§ 65 odst. 2 písm. b) zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování] i orgán, který vede řízení o náhradách za ztrátu na služebním příjmu a o jednorázovém odškodnění (§ 102, § 103 odst. 1 a § 105 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů).“
58. NSS připustil analogickou aplikaci § 127a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), že i ve správním řízení mohou účastníci řízení předkládat tzv. soukromé znalecké posudky, tedy posudky podané soudními znalci, kteří za účelem podání znaleckého posudku nebyli ustanoveni správním orgánem, nýbrž vyhotovili posudek na žádost účastníka řízení (viz rozsudky NSS ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 206/2014-48, č. 3283/2015 Sb. NSS, a ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 Ads 12/2013-22).
59. Jak plyne z ustálené judikatury správních soudů, znalecký posudek soud v rámci přezkumu správního rozhodnutí hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad vyplývajících z § 77 odst. 2 s. ř. s. Jenom znalecký posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, však může být rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí, zejména jedná-li se o důkaz v řízení stěžejní (viz např. rozsudky NSS ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003-54, č. 511/2005 Sb. NSS, ze dne 26. 4. 2017, č. j. 8 As 92/2016-35, či ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 346/2018-33). Při hodnocení důkazu znaleckým posudkem musí soud zejména posoudit, zda jsou jeho závěry náležitě a logicky odůvodněny, zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda znalec přihlédl ke všem skutečnostem, s nimiž bylo třeba se vypořádat, zda závěry posudku nejsou v rozporu s výsledky ostatních důkazů a zda nejsou dány žádné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost závěrů posudku mohla být zpochybněna (viz např. rozsudky NSS ze dne 6. 8. 2008, č. j. 3 Ads 20/2008-141, ze dne 1. 12. 2012, č. j. 3 As 22/2011-66, nebo ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 346/2018-33). Aby soud mohl znalecký posudek odpovědně hodnotit, nesmí se znalec omezit ve svém posudku na podání odborného závěru, nýbrž z jeho posudku musí mít soud možnost seznat, z kterých zjištění v posudku znalec vychází, jakou cestou k těmto zjištěním dospěl a na základě jakých úvah došel ke svému závěru (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2009,

sp. zn. 22 Cdo 1810/2009). Hodnotit je třeba i celý proces utváření znaleckého důkazu, včetně přípravy znaleckého zkoumání, opatřování podkladů pro znalce, průběhu znaleckého zkoumání, věrohodnosti teoretických východisek, jimiž znalec odůvodňuje svoje závěry, či způsob vyvozování závěrů znalce (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 4. 2007, sp. zn. III. ÚS 299/06). Přitom je třeba dbát toho, že znalci nepřísluší provádět hodnocení důkazů a řešit právní otázky.

Skutkový stav vyžaduje podstatné doplnění, napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné

60. Soud po prostudování správního spisu dospěl k závěru, že je dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění.
61. Žalobkyně se v četných podáních v průběhu správního řízení (a ostatně i v žalobě) koncentrovala zejména na tvrzení o chybějící platné lékařské prohlídce o zdravotní způsobilosti a na služební úraz ze dne 7. 11. 2014. Tím v zásadě zastínila otázku, která by měla být klíčová pro posouzení celého sporu, a to, zda její zdravotní stav a pozbytí zdravotní způsobilosti pro výkon služby je v příčinné souvislosti se všemi jejími předchozími služebními úrazy (zejména se služebním úrazem ze dne 28. 9. 2007, po kterém začala trpět posttraumatickým stresovým syndromem). Žalobkyně svým svérázným způsobem argumentace odvedla jádro sporu jinam, než kde skutečně leží. Nicméně příslušné námitky v průběhu řízení zazněly a i v žalobě (byť okrajově) žalobkyně také namítla, že správní orgány nesprávně posoudily vliv jednotlivých služebních úrazů na její zdravotní stav a pozbytí zdravotní způsobilosti pro výkon služby.
62. Ostatně správní orgány se na tyto námitky zprvu snažily reagovat. Policejní prezident rozhodnutím ze dne 11. 9. 2017 zrušil první rozhodnutí o náhradě škody ze dne 10. 2. 2017 právě proto, že dosavadní znalecké posudky nehodnotily všechny služební úrazy žalobkyně a její zdravotní stav komplexně. Proto správní orgán I. stupně i ustanovil nové znalce a zavázal je k zodpovězení právě těchto otázek, mj. „3) Lze zjistit příčiny vzniku a rozvoje případně zjištěné duševní poruchy nebo poruchy osobnosti?; 4) Lze, v případě zjištění duševní poruchy (poruchy osobnosti), její vznik či rozvoj dát do konkrétní příčinné souvislosti se služebními úrazy ze dne 2. 4. 2001, 21. 6. 2003, 28. 9. 2007, 7. 11. 2014, a s jinými vlivy výkonu služby příslušníka PČR?“ (srov. ustanovení znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie ze dne 3. 4. 2020, č. l. 629 spisu 2014).
63. V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že „[p]řizváním soudních znalců chtěl správní orgán blíže konkretizovat okolnosti vzniku psychických poruch účastnice řízení se zaměřením na prokázání nebo vyvrácení možné příčinné souvislosti vzniku psychické újmy se služebními úrazy nebo nemocí z povolání. Opakovaným posouzením archivované zdravotnické dokumentace účastnice řízení ze strany ObZZ Praha, správní orgán sledoval z důvodu právní jistoty opakovaně zrevidovat veškerou dostupnou zdravotní dokumentaci, a to s cílem prokázat nebo vyvrátit eventuální vznik újmy v souvislosti se služebním úrazem nebo nemocí z povolání. Jelikož účastnice řízení dne 24. 4. 2020 vzala zpět souhlasy s nahlédnutím do své archivované zdravotnické dokumentace udělené pro soudní znalce a ObZZ Praha, nezbylo správnímu orgánu nic jiného, než při rozhodování vycházet pouze z výše citovaných znaleckých posudků, lékařských zpráv a posouzení. Znemožnění zajištění případných dalších důkazních prostředků posouzením zdravotní způsobilosti pro uplatnění nároku ve smyslu ust. § 103 a § 105 zákona o služebním poměru, musí tak jít k tíži účastnice řízení.“ (důraz v citaci zachován – pozn. soudu). Žalovaný potom tyto závěry správního orgánu I. stupně potvrdil (rozborem jednotlivých posudků, na

základě kterých správní orgány podpořily svůj závěr o nedůvodnosti nároku žalobkyně, se bude soud věnovat níže – *pozn. soudu*).

64. Jak ovšem vyplývá z nedávného rozsudku NSS ze dne 30. 11. 2023, č. j. 10 As 117/2022-41, do zdravotnické dokumentace vedené o pacientovi může bez jeho souhlasu nahlížet i správní orgán, který vede řízení o náhradách za ztrátu na služebním příjmu a o jednorázovém odškodnění podle § 103 odst. 1 a § 105 odst. 1 zákona o služebním poměru. Služební orgán totiž v těchto řízeních hodnotí zdravotní stav a zjišťuje příčinu zdravotní nezpůsobilosti příslušníka. Pro vyřešení této otázky stojí na počátku lékařský posudek, který hodnotil zdravotní stav příslušníka, včetně jeho příčin. Příslušným správním orgánem podle § 65 odst. 2 písm. b) zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování, ve znění pozdějších předpisů proto může být i orgán, který přezkoumává lékařský posudek v řízení o náhradách za ztrátu na služebním příjmu a o jednorázovém odškodnění. Zákon o služebním poměru ukládá služebnímu funkcionáři zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí (§ 180 odst. 1 tohoto zákona). Bez přístupu do zdravotnické dokumentace (v nezbytném rozsahu) by služební funkcionář tento úkol splnit nemohl. NSS tedy dovodil, že není nezbytný souhlas účastníka řízení s nahlížením do jeho zdravotnické dokumentace právě i v tom typu řízení, které vedl správní orgán I. stupně. Pokud tedy měly správní orgány za to, že je pro posouzení věci podstatné (až nezbytné) ustanovit znalce, který by komplexně posoudil dostupnou zdravotnickou dokumentaci žalobkyně, aby mohly vyslovit závěr ohledně příčiny jejího nepříznivého zdravotního stavu, nebylo překážkou, že žalobkyně dodatečně svůj souhlas s nahlížením do zdravotnické dokumentace odvolala. Navíc toto odvolání souhlasu nemohlo jít ani k tíži žalobkyně, jak nesprávně uváděl správní orgán I. stupně. Je povinností správních orgánů zjistit dostatečně skutkový stav, a byť by bylo důvodné očekávat, že žalobkyně poskytne při zjišťování skutkového stavu součinnost v podobě udělení souhlasu s nahlížením do zdravotnické dokumentace, tak ani odvolání souhlasu nepředstavuje překážku, pro kterou by nemohl být její zdravotní stav posouzen, resp. pro kterou by nemohl znalec nahlížet do zdravotnické dokumentace a vypracovat požadovaný posudek.
65. Správní orgány poté sice odkazovaly na posudky dostupné ve správním spise, nicméně soud má za to, že z uvedených posudků nelze učinit závěr ohledně příčiny zdravotního stavu žalobkyně, který vedl k ukončení služebního poměru. V nyní projednávané věci přitom již není spor o to, z jakých důvodů žalobkyně pozbyla způsobilost pro výkon služby. Již v předchozích řízeních bylo dostatečně zjištěno, že se tak stalo jak z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby [§ 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru], tak i z důvodu pozbytí osobnostní způsobilosti [§ 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru]. Předmětem předchozích řízení přitom nebylo *zjišťování příčin* pozbytí způsobilosti k výkonu služby. Předmětem předchozích řízení bylo zjištění, zda je či není žalobkyně způsobilá k výkonu služby, a z jakých důvodů případně způsobilá není (zdravotní a osobnostní nezpůsobilost). Nebylo tak podstatné zjištění, jestli žalobkyně pozbyla zdravotní způsobilost v důsledku služebního úrazu, či v důsledku jiné skutečnosti [k tomu srov. § 42 odst. 1 písm. h) a § 103 a § 105 zákona o služebním poměru]. Ačkoli se tedy v některých posudcích uvádí, že zdravotní stav žalobkyně nebyl (případně byl) důsledkem služebního úrazu, pak je třeba zkoumat, zda je takový závěr přezkoumatelným způsobem odůvodněn pro potřeby nynějšího řízení. A jak soud uvedl výše, má za to, že se ve správním spise nenachází žádný podklad, který by dostatečným (přezkoumatelným a přesvědčivým) způsobem takové závěry odůvodňoval. Závěry o příčině zdravotní

nezpůsobilosti žalobkyně jsou často konstatovány zcela *mimoděk*, bez dostatečného odůvodnění, anebo jsou vztaženy toliko k jedné konkrétní události (přezkumu důsledků jednoho služebního úrazu), aniž by se ale zabývaly možnými souvislostmi s předchozími služebními úrazy, které jsou ve správním spise dokumentovány a které mohou být pro posouzení věci podstatné.

66. Zároveň zde soud znovu upozorňuje na to, že je tedy třeba mít nejprve jasno v tom, jaká škoda má být nahrazena, tj. jestli se nejedná o jinou škodu na zdraví ve smyslu § 98 odst. 2 zákona o služebním poměru, která nevznikla v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání. V takovém případě by totiž např. nemohl vzniknout nárok na odškodnění jednorázovou částkou. Jinak obecně pro nároky podle § 103 a § 105 zákona o služebním poměru je podstatné, že se poskytuje odškodnění, jen jestliže skončil služební poměr podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru *v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání* (popř. jiné škody na zdraví ve smyslu § 98 odst. 2 zákona o služebním poměru). Prvostupňové i napadené rozhodnutí přitom nevypořádávají nároky žalobkyně přílehavě. V prvostupňovém rozhodnutí jsou často řetězeny citace předchozích rozhodnutí, zpráv či posudků, aniž by byl jasně vypořádán účel, za kterým byly jednotlivé zprávy nebo posudky vypracovány nebo aniž by bylo jasné, k čemu přesně je nyní správní orgány vztahují. Takové odůvodnění je pak nejen nepřehledné, ale mnohdy i nepřiléhavé a ve svém důsledku nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože cituje odpovědi na jiné otázky, než které měly být v nynějším řízení zodpovězeny. Soud sice rozumí tomu, že mohlo být obtížné v podání žalobkyně jednotlivé nároky jednoznačně identifikovat, a tedy je i vypořádat, nicméně je povinností správních orgánů, aby svá rozhodnutí strukturovaly a odůvodnily tak, aby bylo zřejmé, o jakém nároku, jakým způsobem a z jakých důvodů rozhodují.
67. Správní orgán I. stupně tedy sice své rozhodnutí odůvodnil (str. 34) závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, MUDr. H. ze dne 22. 4. 2015, avšak ten byl vypracován v rámci řízení vedeného Generální inspekcí bezpečnostních sborů, která v prosinci 2013 zahájila úkony v trestním řízení pro podezření z trestného činu útisku, kterého se měl vůči žalobkyni dopustit její nadřízený. Znalec měl v rámci tohoto posudku mj. 1) určit, jakým typem osobnosti je žalobkyně, 2) určit, zda žalobkyně trpí nebo trpěla psychickými problémy, onemocněním, traumaty a 3) určit, v případě, že žalobkyně trpí nebo trpěla psychickými problémy či onemocněním, z jakých příčin jimi trpí či trpěla a zda tyto psychické problémy je možné dát do přímé a příčinné souvislosti s prověřovaným skutkovým dějem, zejména v souvislosti s jednáním služebně nadřízených žalobkyně. Znalci tedy nebylo ani okrajově zadáno, aby zjistil příčiny zdravotního stavu žalobkyně, pro který ztratila způsobilost k výkonu služby (pro potřebu vypořádání nároků podle § 103 a § 105), ale měl se zabývat tím, aby zjistil, z jakých příčin trpěla či trpí žalobkyně psychickými problémy a zda mohl být příčinou těchto psychických problémů útlak ze strany nadřízeného žalobkyně. Jeho úkolem ani nebylo posoudit, zda zdravotní stav zakládající zdravotní nezpůsobilost žalobkyně je totožný s psychickými problémy, jejichž příčinou se zabýval, což přirozeně brání tomu, aby jeho závěry bylo možné použít. Soud znovu odkazuje na judikaturu NSS, která opakovaně zdůraznila, že závěry posudku musí být náležitě a logicky odůvodněny a musí být zřejmé, zda jsou podloženy obsahem nálezu a zda znalec přihlédl ke všem skutečnostem, s nimiž bylo třeba se vypořádat. Správní orgány sice nejsou oprávněny posuzovat věcnou správnost odborných závěrů, ale přesto nesmí odborné závěry pouze formálně převzít. Správní orgány se musí zabývat jednoznačností, úplností a přesvědčivostí posudkových závěrů a tím, zda jsou tyto závěry náležitě odůvodněny.

68. Ačkoli je znalecký posudek detailní, tak z něj nelze vyčíst odpovědi na otázky, které jsou předmětem tohoto řízení, tedy zjištění příčin zdravotního stavu žalobkyně pro posouzení nároků podle § 98 a § 103 a § 105 zákona o služebním poměru. Znalec H. ve svém posudku podrobně popsal osobnost žalobkyně, že je osobností s akcentovanými rysy, projevující se emoční nestabilitou, hypersenzitivitou, zvýrazněnou egocentričností, tendencemi k sebeprosazení a upozornění na sebe, výrazně extravertní (energická, asertivní, aktivní, s vyšší mírou sebedůvěry, optimistická, mnohomluvná, zbrklá, povrchní, se sklonem k exhibicím), s malou mírou sebereflexe. Má tendence ke vztahovačnosti a až nepsychoticky paranoidnímu vnímání některých skutečností. V hodnocení a jednání se uplatňují katathymní vlivy (převaha emoční složky nad rozumovou). Dále upozornil na to, že se u žalobkyně v průběhu roku 2013 rozvinula porucha přizpůsobení, tj. adaptační porucha, vzniklá v důsledku subjektivně vnímaných a zpracovávaných prožitků diskriminace na pracovišti, přičemž negativní vyladění žalobkyně vůči zaměstnavateli spojené s pocitem křivdy se podle znalce datuje již rokem 2007 a pramení ze způsobu, jakým se zaměstnavatel vypořádal s její tehdejší zdravotní újmou, a popsaná reaktivní porucha je v přímé souvislosti s prověřovanými skutečnostmi, má však i starší prameny. Chování a jednání žalobkyně pod vlivem poruchy je úzce svázáno se strukturou její osobnosti. Podle znalce se k traumatu žalobkyně v roce 2007 vztahuje první subjektivní vnímané poškození zaměstnavatelem, který se z pohledu žalobkyně s její zdravotní újmou nedostatečně vyrovnal. Situace vedla k prvnímu kontaktu s psychiatrií. Žalobkyně byla v ambulantní péči MUDr. Š., která žalobkyni diagnostikovala posttraumatickou stresovou poruchu. Podle znalce však diagnózu nelze přezkoumat, neboť v chorobopisných záznamech nejsou uvedena potřebná diagnostická kritéria a některé charakteristické symptomy. V péči byla jen od 22. 11. 2007 do 27. 3. 2008. Znalec by z dostupných podkladů konstatoval spíše poruchu přizpůsobení. Pracoviště kontaktovala až po čtyřech letech. Situaci tehdy „vyřešily“ rizikové těhotenství a mateřská a rodičovská dovolená.
69. Ovšem znalec ve znaleckém posudku nijak komplexně neposuzuje příčiny duševního stavu žalobkyně ani vliv jednotlivých služebních úrazů; znalec se především zabýval strukturou osobnosti žalobkyně a vyhodnocením tvrzeného útisku nadřazeným žalobkyně na její zdravotní stav, přičemž dovodil, že **zdravotní porucha je v přímé souvislosti s prověřovaným jednáním** (důraz přidán soudem – *pozn. soudu*), byť má i starší prameny. Tak například vliv služebního úrazu ze dne 28. 9. 2007 zmiňuje pouze okrajově. Zároveň poukázal na nemožnost ověřit na základě chorobopisných záznamů žalobkyně diagnózu posttraumatické stresové poruchy. Soud zároveň nepřehlédl, že zdravotní posudek byl rovněž podkladem pro rozhodnutí ekonomického ředitele Krajského ředitelství ze dne 28. 6. 2017, č. j. KRPS-392919-84/ČJ-2014-0100VO-RG, na základě kterého nebylo žalobkyni přiznáno bolestné a náhrada za ztížení společenského uplatnění pro akutní depresivní syndrom, neboť její problémy měly začít už dříve v letech 2007 a 2008, a poté se měly ještě zhoršit v roce 2013, tedy nikoliv v důsledku úrazu ze dne 7. 11. 2014. Správní orgány tedy v jiném řízení vyložily znalecký posudek tak, že zdravotní stav žalobkyně započal již v době po služebním úrazu ze dne 28. 9. 2007, kdy byla žalobkyně napadena agresivním pachatelem, avšak v nynějším řízení z posudku zdůraznily toliko závěr o rozvinutí poruchy v roce 2013 v důsledku subjektivně vnímaných a zpracovávaných prožitků a diskriminace na pracovišti.
70. Správní orgány poté měly za to, že závěry znalce H. jsou podpořeny závěrem ústavního znaleckého posudku Ústřední vojenské nemocnice v Praze z oboru zdravotnictví, oddělení psychiatrie, ze dne 28. 4. 2017. Správní orgán I. stupně zdůraznil závěr, že se nejedná o důsledek konkrétního jednoho úrazu, ale o dopad dlouhodobé emoční situace, kterou nebyla

žalobkyně schopna adekvátně vnitřně zvládnout. Správní orgán I. stupně také citoval závěr, že poruchu přizpůsobení nelze považovat za chorobu z povolání, protože nadměrná stresová zátěž není automatickou přirozenou součástí žádného povolání. Podle posudku **lze obtíže žalobkyně dát do příčinné souvislosti s prožívanou zátěží v zaměstnání, která byla vnímána jako neadekvátně vzniklá**, nikoli jako přirozený důsledek služby jako takové. Soud předně znovu upozorňuje na to, že byl posudek zpracován pro konkrétní účel, který s ohledem na své úzké zaměření nemůže přinést uspokojivou odpověď na otázky nastolené v nynějším řízení. Posudek byl zpracován pro účely řízení o bolestném a ztížení společenského uplatnění pro akutní depresivní syndrom v návaznosti na služební úraz ze dne 7. 11. 2014. Znalci měli odpovědět na otázky: 1) Zda žalobkyně trpí duševní poruchou či poruchou osobnosti. 2) V případě, že nějakou poruchou trpí, tak měli stanovit, zda je tato porucha v přímé souvislosti s úrazem ze dne 7. 11. 2014. 3) Dále měli v případě kladné odpovědi na otázku č. 2 vypracovat ústavní znalecký posudek na případné ohodnocení ztížení společenského uplatnění. 4) Nakonec měli odpovědět na otázku, zda lze nárok žalobkyně (s odkazem na znalecký posudek znalce H.) dát do souvislosti s úrazovým dějem ze dne 7. 11. 2014, nebo zda lze vzniklý stav považovat za chorobu z povolání. Ani tento posudek se tak nezabýval komplexním zjišťováním příčin zdravotního stavu žalobkyně. Znalci pouze vyvrátili, že by duševní porucha žalobkyně byla v přímé souvislosti s úrazem ze dne 7. 11. 2014. Nicméně uvedené otázky se míjely s argumentací žalobkyně, která namítala, že stav před 7. 11. 2014 právě vyústil v úraz dne 7. 11. 2014, nikoli že je úraz z tohoto dne příčinou jejího nepříznivého zdravotního stavu.

71. Soud pak už jen nad rámec nezbytného odůvodnění upozorňuje i na to, že správní orgány některé závěry tohoto posudku *vytrhly z kontextu*. Znalci na str. 23 posudku uvedli, že „[u] posuzované se na základě přítomné její osobnostní struktury v podmínkách vysoké stresové zátěže (znalci nejsou oprávněni objektivizovat identitu a kvalitu konkrétního stresoru) rozvinula porucha přizpůsobení. Nejedná se o důsledek konkrétního jednoho úrazu, ale o dopad dlouhodobé emoční situace, kterou nebyla schopna adekvátně vnitřně zvládnout.“ Na str. 25 tohoto posudku pak v odpovědi na čtvrtou otázku uvedli, že „[u]vedený nárok nelze dát do souvislosti s úrazem 7. 11. 2014. Nelze jej považovat za chorobu z povolání, protože nadměrná emoční stresová zátěž není automatickou přirozenou součástí žádného povolání. Obtíže posuzované lze dát do příčinné souvislosti s prožívanou zátěží v zaměstnání, která však nebyla vnímána jako neadekvátně vzniklá, nikoli jako přirozený důsledek služby jako takové.“ Znalci tedy na jedné straně výslovně uvádějí, že nejsou oprávněni objektivizovat identitu a kvalitu konkrétního stresu, avšak následně vyslovují závěr, že nadměrná stresová zátěž není automatickou součástí žádného povolání, což je argumentace, kterou využily správní orgány. Znalci přitom v zásadě popírají, že by bylo vůbec třeba konkrétní stresor objektivizovat. Soud má přitom vážné pochybnosti o platnosti obecného závěru, že nadměrná emoční stresová zátěž není automatickou přirozenou součástí žádného povolání. Lze si představit řadu povolání, ve kterých jsou zaměstnanci prakticky denně vystaveni vysoké stresové zátěži (např. pracovníci

ve zdravotnictví¹, vojenští piloti², řídící letového provozu nebo burzovní makléři). I kdyby však nebyla nadměrná psychická zátěž běžnou součástí výkonu dané profese, tak je třeba vzít v úvahu, jestli právě v tom jednom konkrétním případě jeho součástí nebyla (bylo by třeba tuto stresovou zátěž objektivizovat) a nevedla ke konkrétnímu služebnímu úrazu či jiné škodě na zdraví.³

72. Správní orgány vycházely rovněž z vyjádření MUDr. Ing. P., CSc., MBA, ze Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra ze dne 11. 11. 2019. Znalec rekapituloval jednotlivé záznamy ze zdravotnické dokumentace, ovšem závěry, které vyslovil, jsou prakticky neodůvodněné (srov. toliko konstatování na str. 8 vyjádření: „*Oba výše uvedené úrazy nezpůsobily chorobu z povolání.*“ Znalec neuvádí, jak k tomuto závěru dospěl, takový závěr je proto nepřezkoumatelný a nepřesvědčivý. V souhrnu též pouze konstatuje, že „*zdravotní stav posuzované není v souvislosti s výkonem práce. Dominantní nálezy jsou: porucha sluchu kochleární oboustranná objektivně verifikovaná dvěma metodami, psychiatrické onemocnění.*“ Z předloženého vyjádření není zřejmé, za jakým účelem vznikl, na co se znalec zaměřoval, co zkoumal. Z uvedeného vyjádření jsou patrné pouze tezovité závěry, které ovšem nejsou bez bližšího odůvodnění a kontextu jakkoli použitelné. Není přípustné, aby v situaci, kdy je účastníkem řízení rozporován, správní orgány toliko odkázaly na byť jednoznačně vyslovený závěr znalce, avšak závěr, který není jakkoli přezkoumatelně odůvodněn. Správní orgány nemohou pouze přejímat závěry odborníků/značů, ale v návaznosti na uplatněné námítky musí při hodnocení těchto podkladů posoudit, zda jsou předložené závěry náležitě a logicky odůvodněny, zda jsou podloženy obsahem nálezu a zda znalec přihlédl ke všem skutečnostem, s nimiž bylo třeba se vypořádat. Vyjádření MUDr. Ing. P., CSc., MBA, těmto požadavkům nedostojí. Přičemž i sám znalec ve vyjádření ze dne 22. 11. 2019 doplnil, že jeho vyjádření ze dne 11. 11. 2019 není znaleckým posudkem, a nemohl tedy žádat o zdravotnickou dokumentaci u jiných lékařů a pracovišť. Soud tak konstatuje, že toto vyjádření znalce vč. jeho doplnění není podkladem, ze kterého by bylo možné bezpečně přejímat skutkové závěry o příčině zdravotních potíží žalobkyně, neboť vyslovené odborné závěry nejsou dostatečným způsobem vysvětleny. Znalec se ve svém

¹ Srov. str. 21 Diplomové práce z roku 2020 nazvané Stres jako pracovní zátěž v intenzivní péči, Bc. Kateřina Moltašová, Masarykova univerzita, Lékařská fakulta, katedra ošetrovatelství a porodní asistence: „*Práce ve zdravotnictví je obecně spojena s vyšší mírou stresové zátěže. Tento fakt plyne z nadměrné zátěže, která je tvořena vysokými požadavky na výkon, zodpovědnost, schopnost rychle se rozhodovat, tlak na neustálé vzdělávání a předpoklad vysokého osobního nasazení.*“ Dostupné zde: https://theses.cz/id/wytcgp/?lang=en;zoomy_is=1

² Srov. str. 27 Diplomové práce z roku 2014 nazvané Adaptace vojenských pilotů nadzvukových letadel na stresovou zátěž, Gabriela Kloudová, Univerzita Karlova v Praze, Filozofická fakulta, Katedra Psychologie: „*Práce vojenského pilota je vysoce specifickou činností provázenou zvýšenými stresovými faktory jak fyzického, tak psychického charakteru.*“ Dostupné zde: https://dspace.cuni.cz/bitstream/handle/20.500.11956/67634/DPTX_2013_1_11210_0_288203_0_143132.pdf?sequence=1&isAllowed=y

³ Srov. např. str. 23 – 24 diplomové práce z roku 2017 nazvané Psychologické aspekty stresu práce u policie z pohledu policejních psychologů: „*Je také samozřejmé, že ne všichni policisté jsou vystaveni stejnému stresu. Velmi stresující jsou manažerské pozice, protože vedoucí pracovník má zodpovědnost nejen za sebe, ale za motivaci svých podřízených. Značně stresující jsou ale také pozice řadových policistů (pořádková, kriminální, dopravní), protože se setkávají s náročnými a exponovanými situacemi (úmrtí, zranění, dopravní nehody). (...) Z výzkumů také vyplývá, že častým stresorem může být nadřízený, respektive jeho (domnělá či objektivní) nekompetentnost vykonávat řídicí úlohu (Jungwirthová, 2009) a také celkově hierarchická a rigidní struktura organizace (Nový, 2003). S tímto tématem se také pojí otázka bossingu a mobbingu. Bossing je šikana ze strany nadřízeného (Huber, 1995). Nadřízený se zdá být významným stresorem pro policisty – dokonce při výzkumu na Policejní akademii v roce 2004 skončil na prvním místě jako největší zjištěný stresor ve výzkumu stresu policistů (Jungwirthová, 2006).*“ Dostupné zde: <https://dspace.cuni.cz/bitstream/handle/20.500.11956/92955/120277664.pdf?sequence=1>

vyjádření vůbec věcně nezabýval komplexním zjišťováním příčin zdravotního stavu žalobkyně. Navíc ani nevycházel z kompletní zdravotnické dokumentace, ale především se zabýval toliko vlivem služebních úrazů žalobkyně z neurologického pohledu, zejména vlivem na krční páteř a další problémy se zády, nikoliv z pohledu psychiatrického v kontextu duševních postižení žalobkyně. Správní orgán I. stupně se sice dovolával závěrů vyslovených zdejší soudem v rozsudku ze dne 8. 12. 2021, č. j. 51 Ad 1/2020-419, bodě 55, a interpretoval je tak, že je vyjádření tohoto znalce procesně použitelné, nicméně soud konstatuje, že zdejší soud poukazoval na to, že vyjádření nepřináší žádné *novum*, neboť pouze rekapituluje zdravotní stav žalobkyně. To, že je určitý podklad procesně použitelný, ještě neznamená, že je věcně přínosný. Soud odkazuje na své odůvodnění výše, ve kterém vysvětlil, proč nelze uvedené vyjádření znalce věcně využít, ačkoli se jinak jedná o *procesně použitelný* podklad rozhodnutí. Tento podklad je pouze rekapitulací skutečností obsažených ve zdravotnické dokumentaci (navíc nekompletní), nicméně žádné nové závěry z něho z důvodu jeho nedostatečného odůvodnění čerpat nelze.

73. Správní orgán I. stupně dále vycházel i z lékařského posudku ze dne 24. 6. 2015 zpracovaného Lékařskou komisí č. 1 Oblastního zdravotnického zařízení Praha, přičemž správní orgán I. stupně odkazoval na odst. 27 rozsudku NSS ze dne 30. 9. 2021, č. j. 5 As 147/2020-167, podle kterého dovozoval, že je předmětný lékařský posudek pro správní rozhodování využitelný. Předně soud uvádí, že v odkazovaném odstavci není vysloven právní závěr NSS, ale toliko rekapitulace předmětu řízení, a to otázky, která měla být zodpovězena. Ovšem za podstatnější považuje soud zdůraznit, že se jednalo o řízení, ve kterém bylo zjišťováno, zda žalobkyně pozbyla zdravotní způsobilost pro výkon služby, nikoli z jakých příčin se tak stalo. Jde tak o podstatný rozdíl. NSS se přitom v rozsudku ze dne 30. 11. 2023, č. j. 10 As 117/2022-41, ve kterém již bylo předmětem řízení zjištění příčiny zdravotního stavu jiného stěžovatele, zabýval důkazní hodnotou posudku lékařské komise Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra a dospěl k závěru, že „*posudek neobsahuje žádnou argumentaci. Právně jej nelze považovat za znalecký posudek podle § 56 správního řádu, ale spíše za posudek analogický k pracovnílékařskému posudku ve smyslu zákoníku práce, tedy – ve smyslu civilní judikatury – za nezávazné ‚dobrozdání‘ o zdravotním stavu příslušníka bezpečnostního sboru k jeho zdravotní způsobilosti k práci, kterým lze zjistit skutkový stav věci, jestliže k závěrům posudku nejsou výhrady (rozsudek 1 As 346/2018, bod 38, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 11. 2016, sp. zn. 21 Cdo 1276/2016).*“ Zároveň je třeba poukázat na to, že posudek lékařské komise byl vypracován podle vyhlášky č. 393/2006 Sb., o zdravotní způsobilosti, ve znění účinném do 30. 9. 2019 (dále jen „*vyhláška o zdravotní způsobilosti*“). Předmětem posouzení lékařské komise tak byla zdravotní způsobilost k výkonu funkce, nikoli posouzení příčin zdravotní nezpůsobilosti pro účely následného vypořádání nároku na náhradu jiné újmy na zdraví či ztráty na služebním příjmu. Předpokladem pro výkon služby je zdravotní způsobilost příslušníka (nebo občana, který se teprve do služby hlásí), přičemž ani ustanovení § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru nestanovuje, že by měla být zjištěna příčina zdravotní nezpůsobilosti nebo že by zjištění této příčiny mělo vliv na ne/skončení služebního poměru. Lékařský posudek tak informaci o souvislosti s výkonem služby obsahuje toliko nad rámec povinného obsahu, a ta tudíž nemůže být závazná. Ostatně proto by ani případné rozporování závěrů o (ne)souvislosti s výkonem služby nemohlo být v řízení o skončení služebního poměru přezkoumáváno, neboť takový závěr není v takovém řízení jakkoli rozhodný. Na závěr o souvislosti s výkonem služby vyslovený v lékařském posudku Lékařské komise proto nelze aplikovat totožné důsledky nepodání odvolání proti posudku, jako na závěr o zdravotní nezpůsobilosti.

74. Správní orgán I. stupně dále vycházel z rozsudku Okresního soudu v Benešově ze dne 31. 3. 2008, sp. zn. 1 T 24/2008, ve kterém byly citovány závěry znaleckého posudku znalce MUDr. V. H., ze kterých správní orgán I. stupně dovodil, že služební úraz ze dne 28. 9. 2007 nelze dát do příčinné souvislosti se vznikem posttraumatické stresové poruchy. Ovšem soud znovu správním orgánům vytýká, že vycházejí z posudku, který měl zjevně zcela jiné zadání, než je vyhodnocení příčin zdravotního stavu žalobkyně. Dále soud uvádí, že je z citované pasáže patrné, že se znalec soustředil toliko na obtíže žalobkyně s krční páteří, neboť v citaci je též uvedeno, že *„pokud by byla vyjmuta psychiatrická diagnóza a pokud by poškozená neměla chronické potíže, tak by už zhruba po měsíci mohla do zaměstnání nastoupit, měla by být zdravá.“* Ovšem právě psychiatrické potíže žalobkyně ve svých podáních nejčastěji akcentovala. Není proto jakkoli možné posuzovat příčinu zdravotního stavu žalobkyně, aniž by nebyly zohledněny právě psychiatrické potíže.
75. Na základě výše uvedeného tak soud uzavírá, že správní spis neobsahuje (dostatečné) podklady, na základě kterých by bylo možné zjistit příčinu zdravotního stavu žalobkyně, a to ať už zdravotního stavu, v jehož důsledku pozbyla způsobilost pro výkon služby, nebo zdravotního stavu, který dávala do souvislosti s porušením právních povinností nadřízeného. V důsledku této vady pak žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvádí přezkoumatelným způsobem důvody pro závěry, že nárok žalobkyně na odškodnění podle § 103 a § 105 zákona o služebním poměru je nedůvodný. V dalším řízení tak bude nutné doplnit správní spis o podklady, ze kterých bude možné určit příčinu zdravotního stavu žalobkyně (zda je jejich příčina ve služebním úrazu, nemoci z povolání, okolnostech uvedených v § 98 odst. 1 zákona o služebním poměru, anebo okolnostech zcela jiných). Zároveň soud znovu připomíná závěry NSS uvedené v rozsudku č. j. 6 As 272/2020-36, podle kterého platí, že určitý chorobný stav, třeba i latentní, nemůže vyloučit příčinnou souvislost mezi úrazovým dějem a jím vyvolaným následným chorobným stavem. Pokud tedy správní orgány poukazují na určité osobnostní rysy žalobkyně, které svědčí o případné nižší schopnosti snášet pracovní zátěž (stres) apod., pak to ještě nevylučuje, že chorobný stav (tvrzený posttraumatický syndrom či jiné psychické obtíže) není důsledkem služebního úrazu či porušení povinností při výkonu služby nebo že alespoň nevznikl v přímé souvislosti s výkonem služby.

Vypořádání nároku podle § 98 zákona o služebním poměru

76. Jádrem žaloby je dále námitka žalobkyně, že se správní orgány nesprávně vypořádaly s posouzením jejího nároku podle § 98 zákona o služebním poměru. Ze žaloby lze vyčíst několik rovin argumentace, které větví nárok žalobkyně fakticky do tří dílčích nároků. V prvním případě, že nebyla provedena zdravotní prohlídka žalobkyně, čímž nebyla splněna podmínka pro to, aby mohla nastoupit do služby, (domněnka, že nebyla zdravotně způsobilá) a že v důsledku výkonu služby jí vznikla jiná škoda na zdraví. Tato argumentační linie tak směřuje spíše k naplnění formálních podmínek výkonu služby. Velmi úzce s tímto tvrzením souvisí i další dílčí žalobní bod, a to, že žalobkyně fakticky již po návratu z rodičovské dovolené nebyla způsobilá k výkonu služby, neboť v důsledku předchozích služebních úrazů trpěla psychickými problémy, které měly její zdravotní způsobilost vylučovat, na což upozornila jednak lékařku zpracovávající zdravotní posudek, jednak i nadřízeného. Ze třetí argumentační linie je potom patrné, že žalobkyně dovozuje zhoršení svého zdravotního stavu v důsledku nekompetentnosti (způsobu řízení) nadřízeného/nadřízených žalobkyně a v důsledku útisku nadřízeným a jeho diskriminačních postupů ve vztahu k žalobkyni. Žalobkyně přitom žalovanému, resp.

správním orgánu I. stupně vytýká, že jejich rozhodnutí jsou sice obsáhlá, avšak ve vztahu k náhradě škody podle § 98 odst. 2 zákona o služebním poměru neposkytují žádnou argumentaci, tedy že jsou nepřezkoumatelná.

77. Žalobkyně nárok na náhradu škody podle § 98 odst. 2 zákona o služebním poměru navazuje na nezákonný postup bezpečnostního sboru spočívající v nařízení výkonu služby i přes chybějící lékařskou prohlídku o zdravotní způsobilosti. Žalobkyně tvrdí, že periodická prohlídka dne 10. 1. 2012 nebyla dokončena, Přesto však nastoupila do výkonu služby. Její zdravotní stav se poté začal zhoršovat. Začala trpět percepční nedoslýchavostí bez fyziologického důvodu. Poté byla klasifikována stupněm „C“, tedy jako zdravotně způsobilá s omezením, že musí nosit při výkonu služby ochranu sluchu. V důsledku toho byla žalobkyně pod větším psychickým tlakem. Vše vyvrcholilo služebním úrazem dne 7. 11. 2014. Poté žalobkyně dle lékařských posudků pozbyla zdravotní způsobilosti a byla propuštěna ze služebního poměru.
78. Podle § 88 písm. e) zákona o služebním poměru platí, že bezpečnostní sbor je povinen nepřipustit, aby příslušník vykonával službu, jejíž výkon by neodpovídal jeho zdravotní způsobilosti.
79. Podle § 92 odst. 3 písm. d) zákona o služebním poměru platí, že příslušník je povinen dbát, umožňují-li to podmínky výkonu služby, o vlastní bezpečnost a ochranu zdraví, i o bezpečnost a zdraví osob, kterých se bezprostředně dotýká jeho jednání nebo opomenutí konání při výkonu služby. Příslušník je povinen účastnit se školení zajišťovaných bezpečnostním sborem k bezpečnosti a ochraně zdraví při výkonu služby a podrobovat se ověřování získaných znalostí.
80. Soud tedy nejprve zjišťoval, zda byla skutečně provedena zdravotní prohlídka dne 10. 1. 2012 a zda o ní existují ve správním spisu podklady.
81. Dle žalobkyně byla její zdravotní způsobilost naposled zkoumána při preventivní prohlídce dne 19. 12. 2005. Ovšem ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně absolvovala zdravotní prohlídku ještě i dne 22. 5. 2008. Z lékařského posudku o zdravotní způsobilosti MUDr. F. ze dne 22. 5. 2008 soud zjistil, že žalobkyně byla klasifikována jako zdravotně způsobilá pro výkon služby - „A“. Tento lékařský posudek žalobkyně jakožto posuzovaná nepodepsala, přestože podle přílohy č. 4 vyhlášky o zdravotní způsobilosti ve znění účinném do 4. 12. 2008 byl náležitostí lékařského posudku i podpis posuzovaného stvrzující převzetí posudku. Zdravotní klasifikace pak pozbyla platnosti dne 22. 5. 2010 (srov. § 3 vyhlášky o zdravotní způsobilosti) v době, kdy žalobkyně čerpala mateřskou a rodičovskou dovolenou. Dne 9. 1. 2012 byla po ukončení rodičovské dovolené žalobkyně ustanovena na služební místo vrchního asistenta na obvodním oddělení Č. Soud přitom ověřil, že lékařský posudek o zdravotní způsobilosti ze dne 10. 1. 2012 vypracovaný MUDr. K. je založen na č. l. 52 správního spisu 2016. Podle posudku byla žalobkyně klasifikována stupněm „A/II“, tedy jako zdravotně způsobilá pro výkon služby. Dle podacího razítka byl posudek doručen policejnímu prezidiu až dne 2. 6. 2017, to však ještě nevylučuje, že byla lékařská prohlídka žalobkyně provedena právě dne 10. 1. 2012.
82. Dle § 6 odst. 1 vyhlášky o zdravotní způsobilosti platilo, že lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k výkonu služby vydaný na základě lékařské prohlídky obsahuje vždy údaje uvedené v příloze č. 4. Dle přílohy č. 4 citované vyhlášky měl lékařský posudek obsahovat osobní a služební údaje posuzované osoby, závěr vyšetření o zdravotní způsobilosti (zdravotně způsobilý pro výkon služby na služebním místě, způsobilý pro výkon služby na

služebním místě s omezením, nezpůsobilý pro výkon služby na služebním místě či pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost pro výkon služby), zdravotní klasifikaci, informaci o omezeních a úlevách pro výkon služby na služebním místě, poučení o možnosti přezkumu lékařského posudku a datum, razítko a podpis posudkového lékaře.

83. Lékařský posudek ze dne 10. 1. 2012 přitom obsahuje všechny povinné údaje. Je sice pravdou, že oproti pozdějším lékařským posudkům o zdravotní způsobilosti neobsahuje podpis žalobkyně, ten však dle právní úpravy účinné od 5. 12. 2008 již nebyl předpokládánou náležitostí posudku. Zároveň, jak soud uvedl výše, ze správního spisu zjistil, že ani zdravotní posudek žalobkyně z roku 2008 neobsahoval její podpis, byť tehdy jeho náležitostí byl. Není tedy nijak nestandardní, že posudek z roku 2012 neobsahuje podpis žalobkyně, a jeho absence tak sama o sobě nezavdává pochybnosti o jeho pravosti.
84. Žalobkyně tvrdí, že provedení zdravotní prohlídky zpochybňuje sdělení personálního odboru Krajského ředitelství PČR Středočeského kraje ze dne 11. 11. 2014 (založené na č. l. 54 spisu 2016), ve kterém je uvedeno, že ve spise žalobkyně není založen posudek o periodické prohlídce a že je založen pouze poslední lékařský posudek o zdravotní způsobilosti ze dne 29. 9. 2014. Dále je ve sdělení personálního odboru uvedeno, že dle MUDr. K. žalobkyně měla rozpracovanou periodickou prohlídku v roce 2012, která ale nebyla dokončena, a proto není v osobním spise založen dokument o absolvování periodické prohlídky.
85. Tyto údaje personálního odboru však vyvrací sdělení Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra ze dne 26. 6. 2017 (založené na č. l. 151 spisu 2016), ve kterém je uvedeno, že MUDr. K. dne 10. 1. 2012 provedla pracovnělékařskou prohlídku, na jejímž základě vydala lékařský posudek se závěrem, že žalobkyně je zdravotně způsobilá pro výkon služby se zdravotní klasifikací „A/II“. Ve vložce zdravotní knížky je uvedena poznámka, že nebyl dodán jeden výsledek lékařské kontroly, který byl dodán až následně v dubnu 2012. Tato skutečnost však neměla vliv na zhodnocení zdravotního stavu a určení zdravotní způsobilosti. Žalobkyně proti posudku nepodala návrh na jeho přezkoumání. Další záznam ve vložce zdravotní knížky je z 9. 9. 2013. V mezidobí žalobkyně nekontaktovala MUDr. K.
86. Dle soudu informace od Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra vysvětlují, proč si mohl personální odbor vyložit poznámku u lékařské prohlídky ze dne 10. 1. 2012 o chybějících podkladech odborných lékařů tak, že zdravotní prohlídka nebyla dokončena. Ve výpisu od MUDr. K. ze dne 6. 11. 2014 o lékařských prohlídkách (založený na č. l. 37 spisu 2016, na který žalobkyně rovněž odkazuje) je přitom k prohlídce ze dne 10. 1. 2012 uvedena pouze poznámka „nedodány zprávy odb. lékařů.“ Tento údaj však ještě nevyvrací, že zdravotní prohlídka byla provedena (žalobkyně ani ve správním řízení, ani před soudem přitom netvrdila, že by právě tyto dodatečně dodané lékařské zprávy zpochybňovaly závěry o její zdravotní způsobilosti podle lékařské zprávy ze dne 10. 1. 2012 – *pozn. soudu*).
87. Provedení zdravotní prohlídky ze dne 10. 1. 2012 bylo rovněž předmětem prověřování policejního orgánu na základě trestního oznámení žalobkyně ze dne 29. 6. 2017 (založeného na č. l. 282 spisu 2016) o podezření ze spáchání trestného činu padělání lékařského posudku MUDr. K. ze dne 10. 1. 2012. Z vyhodnocení šetření Oddělením hospodářské kriminality územního odboru Příbram PČR ze dne 13. 2. 2018, č. j. KRPS-300574-28/TČ-2017-011181, vyplývá, že nebyly zjištěny skutečnosti nasvědčující padělání lékařského posudku, a věc proto byla odložena. Policejní orgán ve vyhodnocení šetření uvedl, že MUDr. K. při prověřování skutečností potvrdila, že dne 10. 1. 2012 provedla preventivní prohlídku

žalobkyně, o čemž svědčí zápis s pořadovým číslem v lékařské dokumentaci. MUDr. K. poslala žalobkyni na odborná vyšetření, která však nebránila vystavení lékařského posudku. Za tři měsíce obdržela zprávu odborného lékaře, kterou založila do lékařské zdravotní dokumentace. Tato zpráva odborného lékaře nic neměnila na závěru preventivní prohlídky. Policejní orgán ověřil, že posudek je založen ve zdravotnické dokumentaci a je očíslován nepřerušenou číselnou řadou. Tato skutečnost tak nevyvolává dojem, že by byla informace o provedení lékařské prohlídky dodatečně dopisována do zdravotnické dokumentace, ale naopak svědčí o tom, že byla lékařská prohlídka skutečně provedena právě dne 10. 1. 2012.

88. Ani další podklady ve správním spisu neprokazují neprovedení této zdravotní prohlídky. Na č. l. 45 spisu 2014 je založena fotografie blíže neurčené zdravotní knížky s vyznačením dvou lékařských prohlídek provedených MUDr. K. dne 12. 10. 2002 a 5. 12. 2007. Nejen, že však není označen konkrétní pacient, ale zároveň tato data ani nekorrespondují s daty lékařských prohlídek žalobkyně uvedených v přehledu od MUDr. K. ze dne 6. 11. 2014 a v jiných podkladech ve spisu. Tento podklad dodaný žalobkyní tedy rovněž nijak nezpochybňuje provedení zdravotní prohlídky.
89. Soud proto dospěl k závěru, že námitka žalobkyně, že zdravotní prohlídka dne 10. 1. 2012 nebyla provedena, a vykonávala tedy službu po 10. 1. 2012 bez zdravotní způsobilosti, není důvodná. Na jedné straně stojí tvrzení žalobkyně, že zdravotní prohlídka nebyla dokončena, které dokládá sdělením personálního odboru žalovaného. Na druhé straně stojí samotný posudek ze zdravotní prohlídky ze dne 10. 1. 2012 a sdělení Oblastního zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra, které vysvětluje, jak mohlo dojít k mylným závěrům personálního odboru ohledně provedení lékařské prohlídky, resp. jejího dokončení. Tyto úvahy potvrdila i MUDr. K. při prověřování podezření ze spáchání trestného činu padělání znaleckého posudku. Ani policejní orgán při prověřování nezjistil žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by lékařská prohlídka nebyla provedena a že by lékařský posudek byl padělán. Nevyvrací to ani jiné podklady ve správním spisu, jak soud rozvedl výše. V důsledku toho se stalo nadbytečným posouzení argumentace, kterou žalobkyně uplatnila toliko v doplnění žaloby ze dne 3. 8. 2022, kde poukazovala na to, že nevykonáním zdravotní prohlídky byla porušena povinnost služebního funkcionáře i tím, že nechal žalobkyni řídit služební motorové vozidlo, aniž by byla prokázána její zdravotní způsobilost. Jelikož soud naznal, že zdravotní prohlídka žalobkyně dne 10. 1. 2012 proběhla se závěrem, že je způsobilá, je tím vyvráceno její tvrzení, že nebyla splněna podmínka pro to, aby mohla řídit služební motorové vozidlo. Z důvodu nadbytečnosti tak soud neprováděl dokazování osvědčeními o profesní způsobilosti řidiče, které žalobkyně k doplnění žaloby přiložila.
90. Dále je třeba zabývat se tím, jestli byla žalobkyně v době po 10. 1. 2012 skutečně zdravotně způsobilá k výkonu služby a zda vyvstaly okolnosti, na základě kterých by měl nadřízený žalobkyně žádat o provedení mimořádné lékařské prohlídky, aby ověřil, že je žalobkyně zdravotně způsobilá k výkonu služby.
91. Podle § 4 vyhlášky o zdravotní způsobilosti se mimořádná prohlídka provádí za účelem zjištění a posouzení toho, zda došlo nebo nedošlo ke ztrátě nebo změně zdravotní způsobilosti k výkonu služby na služebním místě, nebo dalších skutečností stanovených touto vyhláškou. (odst. 1) Mimořádná prohlídka se dále provádí mj. a) na návrh služebního funkcionáře příslušného bezpečnostního sboru, pokud příslušník vykazuje při výkonu služby takové nedostatky, že lze důvodně předpokládat, že došlo ke změně nebo ztrátě zdravotní způsobilosti k výkonu služebního místa, nebo služby, c) na žádost příslušníka, pokud vysloví důvodné podezření ze změny zdravotní způsobilosti, nebo důvodnou

domněnku, že jeho zdravotní obtíže vznikly, nebo se zhoršují v souvislosti se zdravotní náročností výkonu služebního místa, na kterém je zařazen.

92. Předně soud uvádí, že má za to, že § 88 písm. e) zákona o služebním poměru je třeba vykládat tak, že bezpečnostní sbor odpovídá za to, aby příslušník, který vykonává službu, vykonával službu vždy jen tehdy, má-li příslušník vystaveno platné lékařské potvrzení o jeho zdravotní způsobilosti pro výkon dané služby, a zároveň aby byla dodržována případná omezení uvedená v takovém lékařském posudku. Primárně tedy toto ustanovení cílí na splnění formálních náležitostí pro výkon služby. Zároveň má soud za to, že vedle tohoto ustanovení existuje samostatná povinnost stanovená § 4 odst. 3 písm. a) vyhlášky o zdravotní způsobilosti, která směřuje k materiálnímu naplnění podmínek zdravotní způsobilosti pro výkon služby. Mohou nastat situace, kdy má konkrétní příslušník sice vystaven platný posudek o zdravotní způsobilosti a formálně i vykonává službu v mezích tohoto posudku, avšak nastanou takové okolnosti, které zavdají pochybnosti o zdravotní způsobilosti takového příslušníka (např. bude v důsledku zdravotních obtíží fakticky dlouhodobě až trvale indisponován pro výkon služby, nebo v případě propuknutí psychického onemocnění se začne chovat značně nestandardně; pro srovnání lze uvést, že takovou okolností by mohl být i výhružný e-mail, který žalobkyně odeslala mluvčímu prezidenta republiky dne 25. 2. 2015 – srov. str. 21 prvostupňového rozhodnutí). V takovém případě by měl nadřízený funkcionář zažádat o provedení mimořádné lékařské prohlídky, aby zabránil tomu, že by službu vykonával příslušník, který by k tomu ve skutečnosti (ať již v důsledku změn zdravotního stavu, nebo v důsledku předchozího mylného zdravotního posouzení) zdravotně způsobilý nebyl. Zde je ovšem třeba zdůraznit, že na bezpečnostní sbor (příslušného nadřízeného funkcionáře) nelze klást vysoké medicínské nároky, a je třeba na něho nahlížet pouze jako na laika, resp. poučeného laika. Služební funkcionář má povinnost navrhnout mimořádnou lékařskou prohlídku pouze tehdy, pokud jsou skutkové okolnosti zavdávající pochybnosti o zdravotní způsobilosti příslušníka dostatečně zjevné právě i laikovi. Služební funkcionář nemá povinnost disponovat medicínskými znalostmi, a proto nemusí být schopen rozpoznat ne zcela zjevné příznaky onemocnění, které by případnou zdravotní způsobilost příslušníka vylučovalo. Zároveň je třeba zohlednit, že sám příslušník, jehož zdravotní stav se zhoršil do té míry, že by mohla být vyloučena jeho zdravotní způsobilost pro výkon služby, má možnost podat návrh na provedení mimořádné lékařské prohlídky podle § 4 odst. 3 písm. c) vyhlášky o zdravotní způsobilosti. (Nadřízený) služební funkcionář by měl návrh na provedení mimořádné prohlídky podat tehdy, pokud například příslušník není pro charakter svého onemocnění sám způsobilý takový návrh podat, anebo pokud jsou indicie o zdravotní nezpůsobilosti skutečně zjevné.
93. Již výše soud dospěl k závěru, že dne 10. 1. 2012 byla provedena lékařská prohlídka žalobkyně, která potvrzovala zdravotní způsobilost žalobkyně k výkonu služby. V tomto ohledu tedy nadřízený žalobkyně ustanovení § 88 písm. e) zákona o služebním poměru nijak neporušoval, když žalobkyni vysílal do služby (z lékařského potvrzení nevyplývá žádné konkrétní omezení výkonu služby a zároveň bylo potvrzení vydáno pro služební zařazení, které žalobkyně skutečně vykonávala). Formální stránka podmínky zdravotní způsobilosti tedy byla naplněna. Správní spis zároveň neobsahuje žádné podklady, které by svědčily o okolnostech, které by zavdávaly důvodné pochybnosti o zdravotní způsobilosti žalobkyně k výkonu služby, resp. ze kterých by bylo patrné, že bylo zcela zjevné, že žalobkyně nebyla od 10. 1. 2012 zdravotně způsobilá pro výkon služby.

94. Žalobkyně v žalobě namítala, že k 10. 11. 2014 byla uznána invalidní v prvním stupni pro zdravotní postižení uvedené v položce 5c kapitoly V (poruchy neurotické, vyvolané stresem a psychosomatické poruchy – středně těžké funkční postižení) přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity), pro které jí byla stanovena míra poklesu pracovní schopnosti o 35 %. Předně je třeba uvést, že se posudek sice odvolával na to, že žalobkyně byla od listopadu 2014 léčena na psychiatrii, ovšem vlastní posudek je ze dne 17. 4. 2020, tedy z doby, kdy byl již se žalobkyní služební poměr ukončen. Zároveň je ze správního spisu patrné, že již před listopadem 2014 probíhaly mimořádné kontroly zdravotního stavu žalobkyně, a to i na základě žádostí nadřízeného žalobkyně (srov. lékařské zprávy ze dne 20. 8. 2014 – klasifikována D, ze dne 3. 9. 2014 – klasifikována C s omezeními, ze dne 29. 9. 2014 – klasifikována C s omezeními, ze dne 26. 1. 2015 – klasifikována D, ze dne 26. 2. 2015 – klasifikována D a ze dne 31. 3. 2015 – klasifikována D). Ze správního spisu nevyplývají z období od 10. 1. 2012 do 16. 12. 2013 žádné zjevné okolnosti, pro které by bylo možné mít za to, že měl nadřízený funkcionář navrhnout mimořádnou zdravotní prohlídku žalobkyně. Z žádostí o mimořádnou lékařskou prohlídku přitom vyplývá, že žalobkyně byla od 16. 12. 2013 (srov. totožnou informaci o pracovní neschopnosti v prvostupňovém rozhodnutí o propuštění) v dočasné pracovní neschopnosti. Soud tak považuje za přiměřené, když až po půlroční dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně byla ověřována její zdravotní způsobilost pro výkon služby. Soud tak ve správním spise neshledal indicie, které by svědčily o tom, že žalobkyně zjevně nebyla již od 10. 1. 2012 zdravotně způsobilá k výkonu služby. Žádné takové indicie tam nejsou ani do data 16. 12. 2013, kdy byla uznána dlouhodobě práce neschopnou (po dobu pracovní neschopnosti přitom službu nevykonávala), přičemž ještě před ukončením její pracovní neschopnosti byly podávány návrhy na mimořádnou lékařskou prohlídku pro podezření na zdravotní nezpůsobilost žalobkyně. Soud má tak za to, že nebylo prokázáno, že by měli nadřízení žalobkyně dostatečné indicie k tomu, aby navrhli mimořádnou lékařskou prohlídku žalobkyně, resp. že by byla žalobkyně v době po 10. 1. 2012 zdravotně nezpůsobilá pro výkon služby. Nadřízení žalobkyně tak neporušili ani ustanovení § 4 vyhlášky o posuzování zdravotní způsobilosti.
95. Z obsahu podané žaloby je dále zřejmé, že žalobkyně v průběhu správního řízení dovozovala svůj nárok na odškodnění podle § 98 odst. 2 zákona o služebním poměru i v důsledku tvrzeného útisku nadřízeným žalobkyně. Nicméně žalobkyně v žalobě neformuluje žádný konkrétní žalobní bod, který by mohl soud s touto argumentační linií vypořádat. Žalobkyně sice v žalobě citovala části rozsudku OS Praha 5 týkající se jejího diskriminačního sporu, na rozdíl od správního řízení však již nenamítala, že údajné diskriminační jednání znamenalo porušení povinností bezpečnostního sboru, za které by měl odpovídat podle § 98 odst. 2 zákona o služebním poměru. Soud proto považuje tuto citaci žalobkyně pouze za dokreslení kontextu jejího případu, nikoliv za samostatný žalobní bod. Žalobkyně v žalobě dovozuje porušení právní povinnosti bezpečnostního sboru výhradně ze skutečností, že nebyla provedena lékařská prohlídka žalobkyně dne 10. 1. 2012 a že byla povolávána do služby, ačkoli k tomu nebyla zdravotně způsobilá. Za této procesní situace se soud nemůže blíže zabývat vypořádáním nároku žalobkyně v návaznosti na tvrzený útisk a diskriminaci nadřízeným žalobkyně, neboť je vázán rozsahem žalobních bodů. Řízení o žalobě je ovládáno dispoziční zásadou, a je proto na žalobkyni, aby vymezila rozsah soudního přezkumu a uvedla žalobní body. Soud se může zabývat jen takovými žalobními body, které žalobkyně v žalobě uplatnila. I kdyby snad soud tedy viděl v rozhodnutí vady, které

žalobkyně neuplatnila, nemůže je sám o své vůli identifikovat (kromě judikaturou aprobovaných výjimek), jinak by tím překročil závazný požadavek § 75 odst. 2 s. ř. s. Soud přitom seznal, že se žalovaný obsahem nároku žalobkyně zabýval, a to zejm. na str. 17 napadeného rozhodnutí. Jelikož žalobkyně nikterak nenamítala věcnou nesprávnost závěrů žalovaného ve vztahu k vypořádání důsledků tvrzeného útisku, případně diskriminace či jiného jednání, které žalobkyně označuje za nekompetentnost, nemůže soud nad rámec žalobních bodů zkoumat, zda se žalovaný s nárokem žalobkyně vypořádal v této části věcně správně.

96. Nad rámec nutného odůvodnění soud uvádí, že žalobkyně v žalobě oproti správnímu řízení již nenamítala, že bezpečnostní sbor rovněž pochybil v tom, že neprovedl výstupní lékařskou prohlídku. Proto se soud touto argumentací též nezabýval.

Pravomoc služebního funkcionáře

97. Žalobkyně dále namítla, že správní orgán I. stupně není věcně příslušný pro vydání rozhodnutí, neboť napadené rozhodnutí vydal správní orgán (žalovaný) shodný se správním orgánem I. stupně. Zároveň se podle ní žalovaný nemůže zbavit své pravomoci rozhodnout ve věci, přičemž jednání jeho zástupce je vždy považováno za jednání jeho samotného. V té souvislosti namítla žalobkyně námitku systémové podjatosti, neboť v prvním stupni rozhodoval zmocněný zástupce žalovaného, který však podléhá jeho vedení a pokynům.
98. Nicotnost rozhodnutí je vymezena z části legislativně (viz § 77 odst. 1 a 2 správního řádu), judikatorně i doktrinálně. Podle judikatury, jež všechny tyto zdroje reflektuje, způsobují nicotnost rozhodnutí vady jako jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu (nikoliv však pouhý nedostatek funkční příslušnosti), zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje (co není osobou v právním slova smyslu), či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí, jako např. uložení povinnosti podle již zrušeného předpisu (srov. rozsudky rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96, č. 793/2006 Sb. NSS, a ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, č. 1629/2008 Sb. NSS). Stručně řečeno, jde o nejzávažnější vady, jež způsobují, že rozhodnutí vůbec neexistuje, není, a tudíž ani nevzniklo.
99. Soud předesílá, že vzhledem ke zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. soud nepovažuje za hospodárné provádět dokazování závazným pokynem policejního prezidenta č. 75/2013, kterým se stanoví rozsah pravomoci služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků Policie České republiky (dále jen „závazný pokyn č. 75/2013“), a bude tak vycházet toliko z citací dostupných v rozhodnutích správních orgánů a soudů. Tento závazný pokyn měla žalobkyně jako bývalá příslušnice policie navíc znát (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2009, č. j. 4 Ads 139/2008-49). Rozhodování náměstka žalovaného pro ni proto ani nemohlo být nijak překvapivé. Zároveň soud ale zavazuje žalovaného, aby v dalším řízení doplnil do správního spisu závazný pokyn č. 75/2013, příp. jiný podklad týkající se vymezení pravomoci správního orgánu I. stupně rozhodnout ve věci.
100. Z rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 11. 9. 2017, v části citující právní úpravu, soud zjistil, že dle čl. 9 odst. 2 závazného pokynu č. 75/2013 rozhoduje o náhradě škody ve vztahu k policistovi zařazenému v krajském ředitelství policie, obvodním ředitelství policie

a městském ředitelství police **náměstek ředitele krajského ředitelství policie pro ekonomiku** nebo ekonomický ředitel krajského ředitelství policie (*důraz přidán*). Podle čl. 14 odst. 5 závazného pokynu č. 75/2013 jedná a rozhoduje ve věcech služebního poměru bývalého policisty služební funkcionář, který k tomu byl příslušný poslední den trvání jeho služebního poměru, případně služební funkcionář, který je nástupcem příslušného služebního funkcionáře.

101. NSS k nicotnosti na půdorysu zákona o služebním poměru uvedl, že by jistě „[b]ylo nicotné rozhodnutí, jímž by správní orgán rozhodl ve věci, o níž pravomoc rozhodovat je zákonem svěřena soudu, a za nicotné by pak bylo možno považovat také rozhodnutí, v němž by správní orgán rozhodl zcela mimo okruh své věcné působnosti (např. pokud by stavební úřad uložil někomu pokutu za špatné parkování). Nicotné by naopak nebylo rozhodnutí, v němž by správní orgán pouze překročil meze své působnosti osobní (např. pokud by obecní úřad uložil pokutu za špatné parkování příslušníku bezpečnostních sborů). V projednávané věci však podmínky pro prohlášení nicotnosti (...) podle § 77 odst. 1 správního řádu nebyly splněny. Není pochyb o tom, že věci služebního poměru patří do okruhu působnosti služebních funkcionářů Policie ČR, včetně prvního náměstka policejního prezidenta, jmenovaný má pravomoc v těchto věcech rozhodovat a v rámci odvolacího řízení je k takovým rozhodnutím funkčně a potažmo i věcně příslušný“ (rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2021, č. j. 3 As 179/2018-42).
102. Tento závěr je obecně přenositelný i na projednávanou věc. Rovněž žalovaný je nepochybně příslušný o věcech služebního poměru rozhodovat – je služebním orgánem. Nelze tedy uvažovat o tom, že by žalovaný nebyl k rozhodnutí vůbec věcně příslušný. Naopak, standardně je nejen věcně, ale i funkčně příslušný. Případný nedostatek funkční příslušnosti, jež vyjadřuje, který správní orgán či jeho součást je určen rozhodovat v konkrétním stupni, přitom nezpůsobuje nicotnost rozhodnutí, nýbrž pouze jeho nezákonnost (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2023, č. j. 5 As 107/2021-36, bod 27, a tam citovanou judikaturu).
103. Napadené rozhodnutí není proto z tohoto důvodu nicotné, ovšem za předpokladu, že obsah závazného pokynu č. 75/2013 skutečně koresponduje s výše citovaným zněním v rozhodnutí ze dne 11. 9. 2017. Nanejvýš by mohlo jít o vadu řízení (nezákonnost). Soud se ovšem neztotožňuje ani s tím, že by žalovaný nebyl oprávněn rozhodovat o odvoláních proti rozhodnutím svého náměstka, resp. že by v obou stupních rozhodoval shodný orgán, jak žalobkyně namítala. Předně, zákon o služebním poměru upravuje věcnou příslušnost služebních orgánů specificky: „*ve věcech služebního poměru příslušníků jedná a rozhoduje jménem státu ředitel bezpečnostního sboru, není-li dále stanoveno jinak. V rozsahu jím stanoveném jedná a rozhoduje též vedoucí organizační části bezpečnostního sboru*“ (§ 2 odst. 1 citovaného zákona).
104. Základním východiskem tedy je, že o věcech služebního poměru rozhoduje jediná osoba – vedoucí bezpečnostního sboru (u policie policejní prezident). Tuto pravomoc ovšem může (nepochybně i z praktických důvodů) delegovat na podřízené funkcionáře. To vyplývá např. z rozsudku NSS ze dne 24. 9. 2013, č. j. 4 Ads 118/2012-38, a jemu předcházejícího rozsudku NSS ze dne 16. 3. 2009, č. j. 4 Ads 139/2008-49. Podle nich zákon o služebním poměru „[s]věřuje originálně pravomoc k rozhodování věcí služebních poměrů řadových příslušníků bezpečnostních sborů řediteli toho kterého bezpečnostního sboru, a derivativně na základě zmocnění ředitele bezpečnostního sboru také vedoucímu organizační části bezpečnostního sboru.“ Dle citovaných rozsudků přitom platí, že na základě zákonného zmocnění mohou být mocenská oprávnění k rozhodování konkretizována také prostřednictvím interních

pokynů a předpisů. NSS rovněž zdůraznil, že za organizační části, na jejichž vedoucí je ředitel bezpečnostního sboru oprávněn působnost delegovat, lze považovat i vymezené strukturní úseky těchto organizačních částí, stanovené taktéž na základě vnitřních aktů řízení. Tento způsob organizace a fungování bezpečnostních sborů je pro ně typickým charakteristickým rysem a odpovídá rovněž racionalitě a účelnosti fungování těchto bezpečnostních složek státu.

105. Na tyto závěry navázal i Městský soud v Praze např. v rozsudku ze dne 11. 4. 2019, č. j. 6 Ad 13/2016-48, v případě, který se týkal příslušnosti prvního náměstka policejního prezidenta, jakožto odvolacího orgánu. Soud přitom rozlišoval případy, kdy dochází k delegaci vlastní pravomoci na jiného, samostatného služebního funkcionáře na straně jedné (byť se jedná „jen“ o náměstka), a pouhé zastupování služebního funkcionáře (v době jeho nepřítomnosti) na straně druhé. Vyšel zde právě ze závazného pokynu č. 75/2013.
106. Z výše citovaného znění závazného pokynu (s výhradou že obsah závazného pokynu je jiný) totiž plyne, že zakládá samostatné oprávnění rozhodovat ve vymezených věcech služebního poměru jak v případě krajského ředitele, tak jeho náměstka. Náměstek žalovaného tedy nevystupoval v zastoupení ředitele (žalovaného), ale jako samostatný služební orgán.
107. Jak uvedl Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 6. 11. 2023, č. j. 18 Ad 1/2023-107, s jehož závěry se zdejší soud ztotožňuje, obecně nic nebrání tomu, aby bylo rozhodování ve věcech služebního poměru svěřeno i náměstkovi ředitele krajského ředitelství policie. Ten je na základě interního předpisu (závazného pokynu) oprávněn rozhodovat samostatně (nerozhoduje v zastoupení ředitele). Závazný pokyn č. 75/2013, jenž svěřuje ve vymezeném rozsahu rozhodování ve věcech služebního poměru náměstkovi krajského ředitele, proto obecně nelze považovat za rozporný se zákonem (nepříčí se nijak uvedenému zákonnému zmocnění). Tento závěr vyplývá i ze shora citované judikatury, zejména rozsudku sp. zn. 4 Ads 118/2012. NSS v tomto případě řešil rozhodnutí ve věci služebního poměru (rozhodnutí o propuštění), jež bylo v prvním stupni vydané náměstkem ředitele a ve druhém stupni pak ředitelem Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, tedy v zásadě obdobný případ, jako je tomu v nynější věci. Vyšel z toho, že rozhodování ve věcech služebního poměru bylo dřívejší obdobou závazného pokynu č. 75/2013 (jednalo se o závazný pokyn policejního prezidenta č. 42/2010, který předcházel pozdějšímu závaznému pokynu policejního prezidenta č. 154/2012, jenž byl nahrazen závazným pokynem č. 75/2013) svěřeno výslovně i náměstkovi krajského ředitele. Pravomoc či věcnou příslušnost náměstka ředitele přitom NSS nezpochybnil; odmítl, že by jeho rozhodnutí bylo nicotné (bod 20 rozsudku sp. zn. 4 Ads 118/2012).
108. Nejenže tedy zákon o služebním poměru delegování rozhodovací pravomoci (a s tím spojené věcné příslušnosti) na jiné služební funkcionáře předpokládá a interní předpis (závazný pokyn) mezi takové funkcionáře jednoznačně řadí i náměstka krajského ředitele, ale rovněž správní soudy ve své judikatuře již akceptovaly možnost delegování samostatné rozhodovací pravomoci přímo na náměstka krajského ředitele. Z toho důvodu u něj nelze vůbec hovořit o absolutním nedostatku pravomoci, resp. věcné příslušnosti k vydání rozhodnutí ve věcech služebního poměru. Nelze tak hovořit ani o nicotnosti prvostupňového rozhodnutí.
109. Závěr, že prvostupňové rozhodnutí není nicotné, podporuje i nedávný rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2023, č. j. 9 As 80/2021-48, jenž se zabýval případem, ve kterém v prvním stupni rozhodoval náměstek Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy a ve druhém pak ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy. NSS zdůraznil, že je vždy nutné

zkoumat, zda pověřený služební funkcionář je vedoucím organizační části bezpečnostního sboru, nedospěl ovšem k závěru, že by náměstek nemohl vůbec rozhodovat.

110. Příslušnost k rozhodování o odvolání pak určoval § 190 odst. 6 (nyní odst. 7) zákona o služebním poměru. Ten stanovil, že odvolacím orgánem je služební funkcionář nadřízený služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal. Pakliže ze závazného pokynu vyplývá, že náměstek žalovaného rozhodl jako samostatný služební orgán, je zřejmé, že o odvolání proti jeho rozhodnutí musí rozhodnout žalovaný jako jeho přímý nadřízený. O odvolání proto nerozhodoval tentýž orgán jako v prvním stupni, jak namítá žalobkyně, ale orgán, který k tomu byl věcně/funkčně příslušný. Odvolání proto mělo i devolutivní účinek. Do správního spisu však žalovaný doplní organizační řád vymezující organizační strukturu krajského ředitelství tak, aby bylo postaveno najisto, že žalovaný je nadřízeným náměstka žalovaného. Platí však, že i s organizačním řádem jako interním předpisem by měla být žalobkyně (bývalá příslušnice PČR) seznámena.
111. Soud doplňuje, že rozsudek zdejšího soudu č. j. 48 A 108/2017-33, na který žalobkyně odkázala, není pro nyní posuzovanou věc přílehlavý. Zdejší soud totiž prohlásil nicotnost rozhodnutí ve věci týkající se nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení ve věcech služebního poměru v režimu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů. Tento nárok měl být totiž uplatněn u Ministerstva vnitra a poté případně u soudu v občanském soudním řízení.
112. Námitka žalobkyně, že rozhoduje tentýž správní orgán je tedy nedůvodná. Stejně tak je nedůvodná námitka systémové podjatosti, kterou žalobkyně odůvodnila pouze tímto vztahem podřízenosti a nadřízenosti náměstka žalovaného (správního orgánu I. stupně) a samotného ředitele krajského ředitelství (žalovaného).
113. Systémovou podjatostí se podle správních soudů rozumí situace, kdy „[v] řízení existuje tzv. systémové riziko podjatosti, které plyne z toho, že všechny úřední osoby jsou v zaměstnaneckém či jemu obdobném poměru k subjektu, jehož zájmy mohou být v řízení dotčeny; ani v takovém případě však nepostačí k vyslovení podjatosti samotný tento poměr, nepřistoupí-li k němu další okolnosti, nasvědčující tomu, že by postoj úředních osob mohl být ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky“ (rozsudek NSS ze 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019-34, bod 39).
114. Typickým příkladem potenciálního rizika systémové podjatosti, jímž se lze inspirovat také v nynější věci, je právě rozhodování úředníka územně samosprávného celku (např. pracovníka stavebního úřadu) ve věci, která se přímo nebo nepřímo týká tohoto celku. Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119, vyložil, že kvůli tomuto riziku je třeba otázku jeho případné podjatosti „[p]osuzovat se zvýšenou opatrností oproti věcem, které se zájmů územního samosprávného celku nijak nedotýkají. [...] Důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby je její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku v případě, že se rozhoduje ve věci týkající se přímo nebo nepřímo tohoto územního samosprávného celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.“ Rozšířený senát dále konkretizoval, že důvody k takovému podezření „[m]ohou být například jevy v politické či mediální sféře, jež předcházejí příslušnému správnímu řízení nebo je doprovázejí a naznačují zvýšený zájem o výsledek řízení ze strany osob schopných ovlivnit jednání územního samosprávného celku jako zaměstnavatele úřední osoby.“ V každé věci je třeba zohlednit všechny relevantní okolnosti, včetně její podstaty a povahy, kontroverznosti či

politickému významu. Na druhé straně však podle rozšířeného senátu zpravidla nebude signálem nadkritické míry systémového rizika podjatosti samotný fakt, že „[r]ozhodnutí orgánu územního samosprávného celku bude mít dopad na tento celek. Proto např. nebude zpravidla důvodem k pochybám o nepodjatosti úředníka územního samosprávného celku samotná skutečnost, že jím vydané stavební povolení se dotkne majetkových či jiných zájmů obce, v níž bude stavba uskutečněna (typicky tím, že stavba bude zbudována na pozemku obce či na pozemku s obecními pozemky sousedícím), půjde-li o běžné, obecně vzato nekontroverzní a v měřítkách daného územního celku ve své podstatě nevýznamné dotčení.“ Rozšířený senát nicméně podotkl, že „[k] pochybám o nepodjatosti postačí i poměrně nízká míra podezření, neboť – jak výše vložil – existence ‚systémového rizika podjatosti‘ je sama o sobě signálem ke zvýšené opatrnosti a ‚podezřívavosti‘ při posuzování důvodů pro vyloučení úřední osoby z úkonů v řízení.“ Provedenou novelu správního řádu je pak třeba chápat jako posílení důrazu právě na tyto přistupující okolnosti (rozsudku NSS ze dne 2. 8. 2023, č. j. 6 As 52/2023-127, č. 4533/2023 Sb. NSS, bod 57).

115. Žádné další skutečnosti žalobkyně netvrdí, neboť odvozuje systémovou podjatost pouze z principu nadřízenosti a podřízenosti správních orgánů. Institut systémové podjatosti však nelze zaměňovat s pouhým hierarchickým uspořádáním správních orgánů. V takovém případě by totiž byl podjatý jakýkoliv správní orgán rozhodující v hierarchické struktuře správního řízení. Nepřílehavý je rovněž odkaz na nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 1/19. V nyní posuzovaném případě totiž nejde o rozhodování služebního funkcionáře o náhradě škody v důsledku předchozího nezákonného rozhodnutí, kde by z povahy věci mohla nastoupit pochybnost o podjatosti služebního funkcionáře, pokud by mohl rozhodovat o důsledcích vlastního předchozího nezákonného rozhodnutí.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

116. S ohledem na výše uvedené soudu nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) b) s. ř. s. zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a dále proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu. Soud tedy vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
117. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku. V dalším řízení tak bude na žalovaném, aby doplnil dokazování znaleckým posudkem, ze kterého bude vyplývat vliv jednotlivých služebních úrazů na nepříznivý zdravotní stav žalobkyně, který vyústil v pozbytí zdravotní způsobilosti pro výkon služby a propuštění žalobkyně ze služebního poměru. Žalovaný přezkoumatelně posoudí nový znalecký posudek, případně doplní další dokazování. Žalovaný do správního spisu rovněž doplní interní předpisy, ze kterých vyplývá funkční příslušnost správního orgánu I. stupně rozhodnout ve věci a zároveň organizační uspořádání příslušných správních orgánů.
118. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, tudíž mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, a má proto právo na náhradu nákladů řízení, které tvoří náhrada zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit žalobkyni podle § 149 odst. 3 o. s. ř., užitého na základě § 64 s. ř. s., a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. dubna 2024

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu